

ВІСНИК ДЕСЕРЯД

- VISNYK

Свобода народам!
Свобода людині!

Спілено - політичний місячник

ЗМІСТ

Шевченкові — присвята І. Франка	1
Редакційна — Наше становище	2
П. Мірчук — Заповіт двох Тарасів	3
С. Г. — Дорожім розвитком національної думки	6
А. Богун — Потреба політичної дії Визвольного Фронту на терені Об'єднаних Націй	8
А. Бедрій — Недостачі американської стратегії	10
** — Питання резерви або запасних частин	11
В. К. Гут — Можливості визволення України	12
** — З'їзд ООЧСУ відбувся — діє нова Головна Управа	15
— Резолюції XI З'їзду ООЧСУ	16
— Історія з записочками	17
I. Б. — Де брехня правду заступає	19
— З підсновецької України	20
О. Музиченко — Розбудова територіальних військ	22
С. Сокіл — Чи спутники підтверджують „науковість” дія- лектичного матеріалізму?	24
Б. Г. — Нотатки не в такт і без такту	25
Р. Ратник — Визвольно-революційні завдання та роль одиниці	27
Д-р О. Соколішин — Укр. Академічне Козацтво „Запо- рожжя”, чинний фактор у формуванні світогляду Бу- ковинської України	28
** — Національне виховання	28
С. Г. — Советський економіст поправляє статистику	30
** — Короткі вісті з Чікаго	31
** — Призначення нового пароха	31

ОРГАНІЗАЦІЯ
ОВОРОНИ
ЧОТИРЬОХ
СВОБІД
УКРАЇНИ

БЕЗСМЕРТНОМУ ШЕВЧЕНКОВІ В ПОКЛОНІ

ПОСЛІДОВНИКИ ЙОГО ІДЕЙ

(Автопортрет)

Шевченкові — присвята І. Франка

Він був мужиком, і став володарем в царстві духа.

Він був кріпаком, і став величнем у царстві людської культури.

Він був самоуком, і вказав нові світлі і вільні шляхи професорам і книжним ученим.

Десять літ він томився під вагою російської солдатської муштири, а для волі України зробив більше, ніж десять непереможних армій.

Доля переслідувала його в житті, скільки лиш могла, та вона не зуміла перетворити золота його душі в ржу, ані його любові до лю-

дей в ненависть і погорду, а віри в Бога у зневіру і пессимізм.

Доля не шкодувала йому страждань, але й не пожаліла втіх, що били із здорового джерела життя.

Найкращий і найцінніший скарб доля дав йому лише по смерті невмірущу славу і все розквітаючу радість, яку в міліонів людських сердець все.nanovo збуджуватимуть його твори.

Оттакий був і є для нас українців, — Тарас Шевченко.

РЕДАКЦІЙНА

НАШЕ СТАНОВИЩЕ

До Читачів, Прихильників та взагалі українських людей доброї волі звертаємося зі закликом: „Піднесім духа, волю й збірну мудрість нашу на висоту небезпеки, що грозить нашій Батьківщині. Об'єднаними лавами, зімкнутими рядами продовжуймо велике діло визволення”.

Саме підняти на вищий щабель розвитку, розбудувати зміст журналу в глибину й ширину, внести нові елементи нашого світогляду й ідеології, приєднати ширші кадри співробітників та в цілому стати творчими дріжджами й рівночасно неспокійним, але чистим, чутливим, але непохитним „сумлінням” нашої спільноти на чужині — ось ті внеслі, багатогранні, важливі й завжди зобов'язуючі завдання, що їх ставимо собі свободно, здецидовано, без вагань.

В основному характер місячника „Вісник” можна визначити так:

- 1) це загально-український, соборницький та понадпартийний й незалежницький місячник,
- 2) його зміст виразно політичний й державницький,
- 3) він має вносити нові елементи в нашу теорію й практику,
- 4) він робитиме підсумки з досвіду нашої визвольної боротьби за славу Володимирового Тризуба, за волю людини й народів, за розбудову власних сил, без яких самостійності не буває,
- 5) він служитиме лучником між проводом й членством, трибуною пульсуючих думок, починів та ідей неспокійного й творчого українського духа, порадником, другом й

“VISNYK” — “THE HERALD”

Published by Organization for Defense of Four Freedoms for Ukraine, Inc.

Monthly except July and August when bimonthly.
Second class postage paid at General Post Office,
New York, N. Y.

Board of the Editors

Address: P. O. Box 304, Cooper Station,
New York 3, N. Y.

помічником в переводжуванні вишкільної праці у Відділах.

В цьому числі читач знайде в резолюціях, прийнятих на XI-му З'їзді ООЧСУ точку 7, яка зобов'язує редакцію посилити світоглядово-ідеологічний розділ журналу. В цьому пляні написані статті: „Дорожім розвитком національної думки”, „Чи спутники підтверджують науковість діялектичного матеріалізму?” та „Заповіт двох Тарасів”.

Зовнішньо-політичній тематиці присвячені статті: „Потреба політичної дії Визвольного Фронту на терені ОН” та „Можливості визволення України”. Обі статті вносять нові елементи в нашу публіцистику. До тої ж групи зовнішньо-політичних проблем можна віднести огляд міжнародних подій.

На межі між зовнішньою й внутрішньо-українською групою стоять *Вирізки з Преси ѹ Життя*, в яких подаємо новини, варті уваги нашого читача. Сюди можна причислити коротку оцінку З'їзду й роботи Головної Управи п. н. „З'їзд ООЧСУ відбувається — діє нова Головна Управа”.

Студентську тематику порушує інформація д-ра Соколишина про студентство Буковини п. н. „Українське Академічне Козацтво „Запорожжя”, гинний фактор у формуванні світогляду Буковинської України”.

У квітневому числі у зв'язку зі з'їздом ТУСМ-у буде багато більше матеріалу із студентської проблематики.

Визначне місце займає й буде теж в наступних числах займати матеріал про життя в сучасній, підсовєтській Україні. Перед подивувгідною видерхливістю непокореного українського народу за залізною заслоною клонимо низько наші синівські чола.

Заокруглюючи оці загальні думки про наше становище, уточнюємо його ще й так: в зовнішній політиці відкидаємо всякі орієнтації на чужосторонні сили, а стоїмо за власнопідметність української політики з орієнтацією на власні сили, проти нездійсненої концепції світового уряду з усікими великопростірними ідеями, від яких не очікують добра Україні, а за визнання нації, як найважнішого фактора

П. Міргук

ЗАПОВІТ ДВОХ ТАРАСІВ

В місяці березні, напередодні весни, ми вшановуємо світлу пам'ять двох великих синів України, двох Тарасів: Тараса Шевченка — апостола ІДЕЇ суверенности української нації і ген. Тараса Чупринки-Шухевича — апостола ЧИНУ, активного змагу за здійснення національної ідеї.

**

Важкою, смертоносною зморою лягли на українську націю польське та московське ярма по втраті державної самостійності України. Ласощами, або батогом і шибеницями знищив наїзник українську провідну верству: слабодухам з-поміж неї зломано моральний хребет

міжнародного розвитку та за об'єднання свободних народів проти всякого імперіялізму.

У внутрішньо-українській політиці ми за дійове об'єднання існуючих й активних політичних сил довкруги найбільш ідейного й виробленого центру на базі ідей й вимог, з'ясованих у Зверненні Воюючої України. Піддержуємо кожну здорову ініціативу.

В громадському житті вважаємо, що поселення українців в більших скupченнях допоможе краще зберегти нашу еміграцію, зокрема нашу молодь перед денационалізаційними та іншими шкідливими впливами оточення.

Питанню виховання й організації молоді бажаємо присвятити наші найкращі сили й заликаємо Впр. священство, учителів, українські патріотичні родини, жіночі та молодечі організації до збірного зусилля для всеобщої узгідненої акції в цій преважливій справі. Наша молодь варта найбільших зусиль.

В області культури й науки щиро й глибоко дорожимо всіми надбаннями, зокрема, коли вони випливають із здорового національного пnia. Рівночасно уважаємо, що література, мистецтво, й наука можуть досягти належних висот тільки тоді, коли вони будуть виразно національними й разом з іншими ділянками скріплюватимуть наш національний потенціял, щоб він міг бути кожнечасно фактором міжнародного розвитку, щоби з ним числилися в світі і щоби всяко сприяли нашій повній державній самостійності.

принадами маєтностей, почестей і становищ та перетворено їх в ренегатів-яничарів, а незламних винищено фізично. Нижчі ж верстви українського народу закуто в кайдани рабської панщини, чи там кріпацтва. Високо культурну раніше Україну вкрили окупанти рядном принизливої безпросвітності, затопчуєчи брудним чоботом „указів” українську культуру, українське слово, українську книжку.

Цей важкий стан витиснув п'ятно рабства на душах нової української інтелігенції, що, мов ті піденіжки крізь сніг, почала спроквола знову виростати в Україні. Вони, що звали себе „народниками”, „хлопоманами” чи „українофілами”, боялися й думати про політичні ідеї самобутності української нації як основу дій в сучасному й майбутньому, а збиралі тільки етнографічний матеріал — українські пісні, звичаї й обичаї, казки, вишивки, шаравари й танці — на те, щоб показати, що й „малоросійська” чи „южноросійська” „вітка единого руського народу” вносить вартісний вклад в історію й культуру „єдиної Росії”.

І в тій гнітучій атмосфері щирого, але нерозривно зрослого з сервілізмом супроти московського наїзника, патріотизму „українофілів”, громом надходячої здалека бурі загриміли слова першого Тараса, Тараса Шевченка:

„Вставайте, кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю волю окропіте!”

За життя Шевченка, довгі роки по його смерті, а то й сьогодні ще дехто намагається доказувати, що Шевченко — велет поетичної творчости як автор „Катерини”, „Наймички”, „Тополі”, „Садка вишневого”. Так, це правда те, що говорить чужинецький літературний критик Ензен: Якщо б Шевченко написав був тільки один свій вірш „Садок вишневий коло хати”, то йому належалось би за ту поетичну перлину місце безсмертного співтворця справжньої світової поезії. Так, це правда, що Шевченко був чи не першим в новітній світовій літературі поетом — оборонцем соціально пригніжених і покривджених, зрадженої дівчини, нелюдськи скривджені покритки. І в цьому теж його велич. Але, — незнищимий п'єдестал

українського національного пророка збудували Шевченкові інші його поеми: „Заповіт”, „Сон”, „Кавказ”, „Посланіє”, „Гайдамаки”, „Великий Льох”.

Сучасна Шевченкові українська інтелігенція і їхні морально-політичні послідовники вбачали ворогів і спричинників лиха українського народу тільки в монголах і шляхетській Польщі, а Росію вважали спасителем України і тому, як едино-правильний шлях в майбутнє вказували українському народові „братнє единство з великорусским народом”. Цю м'якохребтність торощить Шевченко своїм гrimучим словом Правди: Він теж відмічує нелюдяну жорстокість в гнобленні й винищуванні українського народу поляками, а в давнину монголами, але при тому особливо чітко вказує на факт, що „брати” москалі не тільки догнали, але й здорово перегнали в тому і польських панів-шляхту, і монголів. Не спасителем і добродієм, але катом, поневолювачем і спричинником сучасного пекла є для українського народу Москва, — розкриває сміливо нагу правду перед очима усіх Шевченко. Українські патріоти-культурники притакували ворогові в оплюгавлюванні провідників українського національно-визвольної боротьби, мовляв — нам треба стидатися таких сторінок нашого минулого, як Гайдамаччина, бо і Гonta, і Залізняк були тільки „разбойники, вори”. Шевченко батожить безжалісно отаких профанаторів нашої традиції, як колись Христос батожив і виганяв з Божого храму безсовісних мініяйлів.

„Брешеш, людоморе!
„За святую правду, волю, розбійник не стане,
Не розкус закований у ваші кайдани
Народ темний... Не розіб'є живе серце
(за свою Україну!”

Якраз оті всі прояви активної, героїчної боротьби українського народу за привернення собі волі, за відновлення державної суверенності, вважає Шевченко найсвітлішими сторінками нашого минулого і закликає не стида-тись їх, а навпаки: гордитись ними і ставити за примір собі і майбутнім поколінням. І тому не зойк зневіри: „в нерозривній єдності з братнім русским народом”, але пориваючий могутністю віри бойовий клич підносить Шевченко як висновок із сумлінної аналізи минулого й

сучасного українського народу: „Вставайте, кайдани порвіте!” Хай, як хто хоче, оцінює боротьбу; Шевченко ясно, виразно й рішуче пригадує своїм землякам, що воля України мусить неминуче бути окроплена своєю чистою і ворожою кров'ю.

В момент найважчого занепаду української політичної думки — Шевченко підносить ідею національно-державної самобутності України як актуальну політичну програму: в момент найбільшої зневіри в свої сили — він наказуючим голосом національного пророка вказує своєму народові шлях революції проти московського наїзника як едино правильний шлях політичних змагань.

І в цьому саме, — в простому, ясному і безкомпромісному пригадуванні своєму народові у днях його упадку ІДЕЇ НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНОЇ САМОБУТНОСТИ та революційної боротьби як едино правильного шляху до досягнення тієї ідеї, — незнищима велич Тараса Шевченка, як національного Пророка України.

**

Пройшли десятки літ. Микола Міхновський зі своїми ідейними послідовниками, членами „Братства Тарасівців”, „УНП”, „Братерства Української Державності” перетворив клічі Шевченка, висловлені в поетичній формі, в програму організованої практичної політичної дії. Розбуджена українська національна стихія, „Полуботківці”, „Січові Стрільці” заставили в бурхливих січневих днях 1918 р. соціалістичних провідників Української Центральної Ради підкоритись хоча б на якийсь час бажанням українського народу і Четвертим Універсалом з датою 22 січня 1918 р. проголосили ідею Шевченка законодатним актом. Роки збройних змагань в обороні Актів 22 січня 1918, 1 листопада 1918 і 22 січня 1919 рр. принесли остаточний перелім в політичному думанні і простолюддя, і його провідної верстви.

І все ж таки, — коли в страхітливих днях другої світової війни посунула в Україну гітлерівсько-німецька навала, прикриваючи свої гуно-вандальські пляни повного знищення української нації баламутними обіцянками — „своїх вірних слуг у днях остаточної перемоги Фюрер не забуде”, загал українських патенто-

ваних політиків розгубився. Почулися такі ж поради щодо постави супроти нового окупанта України, як ті, що їх по відношенні до тогочасного московського окупанта давали сучасники Шевченка та їхні політичні послідовники: Коритись, бо „покірне телятко дві корови ссе!” Плян декларативного й фактичного спротиву українського народу проти гітлерівської Німеччини визвали „авторитетно” всі ті „реальні політики” нерозсудливим і для української справи крайнє шкідливим „дітвацтвом”; як колись ідеї Шевченка оцінювали „реалістичні” його сучасники як чудові, захоплюючі, але зовсім відірвані від реального життя й крайнє небезпечні фантазії.

І в цей грізний момент, коли самозванчі „вожді” зі зломаним політично-моральним хребтом, жонглюючи патріотичними фразами, заманювали український народ на шлях само-пониження, рабської покори супроти нового окупанта й самоприречення на загибель, громовим гомоном проноситься по всій Україні поклик другого Тараса — Тараса Чупринки-Шухевича: „До зброї, брати! Ставайте в ряди Української Повстанської Армії — проти Сталіна і проти Гітлера, проти Москви і проти Берліну!”

В добу, коли світ здригався від гуку і реву другої світової війни, Ідея вимагала від своїх дійсних визнавців — Чину. Декларування себе найщирішим визнавцем Шевченкової ідеї — на словах, при одночасному заперечуванні того — на ділі, було в такий мент особливим бо-гохульством. Шевченків заповіт „І вражою злою кров’ю волю окропіте” треба було в такому моменті пригадувати не словом, а свистом куль, що іх цільно слав український повстанець в грудь брунатно-німецького, як і червоно-московського ката.

Цю правду, цю властиву інтерпретацію Шевченкового „Заповіту” пригадав у критичний мент українському народові Головний Командир УПА, ген. Тарас Чупринка. Своїм власним прикладом, своїм героїзмом, безмежною відданістю справі, власним життям і власною кров’ю, та героїчним прикладом тисячів тих, якими він командував, Командир УПА ген. Тарас Чупринка з’єднав нерозривно Ідею Шевченкового Заповіту — ідею національно-державної самобутності української нації, — з Чином: з

активною, революційною боротьбою за здійснення цієї ідеї.

Так злилися в одно заповіти двох великих Тарасів: Ідея і Чин — ясне усвідомлення собі, що тільки в самостійній, соборній Українській Державі зможе український народ знову зажити вільним життям і активна участь кожної української людини в революційному змагу за здійснення цієї ідеї.

Ідея і Чин — це Заповіт двох великих Тарасів; заповіт, що над ним ми зобов’язані ще раз глибоко призадуматися в момент, коли вшановуємо їхню пам’ять.

З ВІДОЗВИ ГОЛОВНОГО КОМАНДИРА ГЕН. ТАРАСА ЧУПРИНКИ ДО УПА

„Бійці й Командири УПА!

Коли Українська Національна Революція, що принесла волю українському народові в 1918 р., була в 1920 р. подавлена ворожою перевагою, а Українська Армія, яка до того гасу діяла одноціло, великими з’єднаннями, немов розплілась — ворог був переконаний, що вона перестала існувати. А на ділі вийшло не так. Це був тільки момент переорганізування українських революційних сил, момент, коли форми широкої повстанської боротьби замінено другими формами, підпільно-конспіративними. Це був момент, коли на традиціях повстанської боротьби, народились нові революційні організації УВО, ОУН, що протривали цілий важкий час 25-літньої окупації — на те, щоби в 1943 році знову звести в дію широкі повстанські акції — під назвою УПА. Ворог був певний, що Армію Визвольних Змагань знищив, та він грубо помилувся. І сьогодні окупант України може знов думати, що з хвилею покінчення широких повстанських акцій, УПА перестала існувати. Революція подавлена. Та й тим разом він грубо помилляється. Бо сьогоднішній момент, це тільки момент переставки сил, це момент переходу з одних форм боротьби в другі”.

М. П. липень 1946.

... Я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Буду жити! Геть, думи сумні!
Леся Українка

С. Г.

ДОРОЖІМ РОЗВИТКОМ НАЦІОНАЛЬНОЇ ДУМКИ

Це є аксіомою, що людина може ефективніше укладати спосіб свого життя, якщо вона має досить ясну уяву про свої цілі. Здається, що одним із серйозних браків модерної людини є брак візії її власної Мети.

Думка, зроджена з вічно допитливого, неспокійного людського духа ніколи не стоїть на місці. Націоналістична думка, яка завжди відзначалася найбільшою живучістю, самозrozуміло розвивається й не спиняється на досягненнях висотах. Так приємно й так конечно вільному духові ширяти на високих шпілях овіяніх вітрами! Націоналісти були завжди вірні зasadі: подай дружню руку тим, що як і ти пнуться на висоти. І було так, що у запашному поході на вершини дехто відставав, а дехто скочувався у провалля забуття, а ще дехто почував в собі силу звести нас на свою стежечку, що вела в дальшому на манівці ідей, ідейок та концепцій й програм, програмок, а ще дехто інший намагався вклинити, всунути в скрижалі нашого світогляду чужородне тіло ідей з чужого поля, нанесених „современними вітрами”.

А було це можливе робити ізза декількох причин. Перша причина: творити в площині духа є дуже важко. І так, напр., з „великої літератури”, великого не вийшло нічого такого, хіба те, чого не гойть вогонь. Творити й розвивати ідеологічні рядки вимагає великих зусиль й наполегливої праці, спокійної застанови над живими, неспокійними, рвучкими, гомінкими, нерви висотуючими політичними проблемами й болючими питаннями нашого збирного „бути чи не бути”. Причина друга: Весь час йшла завзята боротьба. Падали ті, що гарячіше вірили. Між ними були творчі уми, великі серця, непересічні таланти. Крім цього, коли гарячутуть рушниці, коли нічнутишу переривають гуки з цівок револьверів учасників революції, то тоді трудно творити мудрі книги. Тоді всі сили йдуть на поле боїв. Бо й так, як казав незабутній Старух, не одну мудру книжку миши з'єли.

Звідси й про третю причину говорити можна. Це неохота т. зв. практиків або техніків (іноді

організаторів) революції вивчати та „зубрити” теорію. Мовляв, пошо їм теорія та ідеологія, коли самим духом ворога не застрілиш, бо треба до того кулі. То ж відомо, що так для прикладу, коли Н. приходив на сходини юнацтва, то приносив револьвер, бо це „брало” молодих, а коли приходив Орлик то приносив книжку чи виклад ідеології (інколи сухий, як порох). Два підходи, два типи революціонерів, дооцінка й недооцінка ідеології.

Насправді ж не треба переоцінювати, але не можна ж недооцінювати теорії чи пак ідеології. Бо тоді й не опам'ятаємося, як підпадемо під вплив чужої, нерідкої нам ідеології. Бо тоді „помішаються нам язики”, чого тільки й прагнуть наші вороги та й тії „приятелі солодкі”.

Напр., хто близче знов умови, в яких один крайовий автор писав та те, хто його оточував і впливав на нього, для того ясно, чому в цього автора писаннях то тут то там помітні відхилення від прямої націоналістичної лінії.

Так само як, напр., хто добре знає, що один автор із „Сучасної України” колись студентом не любив, а навпаки клився з ідеології, то для нього буде ясно, чому він тепер відмовляє українську молодь тут в Америці від студій над ідеологічними проблемами. Якби ж сердешний він почув бодай кілька викладів в університетах, напр., з економії про Маркса на вільній землі Вашингтона, поданих з таким ліберальним підходом та з такою надмірною об'єктивністю, що студенти виходять сконфужені або спантеличені, не знаючи, чи любити чи не навидіти Маркса, то цей український журналіст й політик не висміяв би бажання наших студентів займатися ідеологічними питаннями.

Не знаючи про дійсний тут стан в сфері думки, що розгублюється зі страху перед спутніками, він радить молоді братися не за ідеологію, яка перешкоджає співжиттю, але за політику. То дивно, бож політика це здійснювання ідей. Питання саме в тому, якими мають бути ці ідеї. Отже, хоч не хоч, без ідеології не піде. І добре, що молодь займається ідеологією! Треба б це тільки привітати. На те вона молодь, щоби намагалася дати може нову редак-

цію, а може нову інтерпретацію основних наших ідей.

Далі можна вказати і на четверту причину недооцінки ідеологічних питань в частині наших політиків, а разом з тим на можливість підсування нам чужих ідеологій. Це — упередження Заходу до поняття ідеології, головно через те, що більшевики її спотворили й зробили з ідеології засіб чи заслону, якими можна прикрити ніби покривалом, ввесіть їхній терор чисток, геноциду й загарбництва на міжнародному полі.

Це в Советах втерся термін, що ідеологія, це фальшива наука чи фальшива свідомість (даже дехто з українців повторяє це як новину). Це в Советах було стільки ідеологічних, лівих, правих і яких хочете, відхилень, що сьогодні важко розібратися: де ж та комуністична правда (она в основі є брехня, але для матеріялістів звуться правдою), де ж та ідеологія Маркса-Леніна-Сталіна-Хрущова?

Як воно не дивно, але таке упередження до ідеології на Заході чомусь „співпадає” із сьогоднішньою недооцінкою ідеології, яка стала на послуги диктатурі партії. Це ж відомо, що прийшовши в Західну Україну більшевики вистрілювали всіх місцевих ідейних комуністів, щоби ті не намагалися привернути ідеології належне їй місце та щоби не вимагали часом, щоби ком-партія жила згідно з вченням комуністичної ідеології.

Коротко: немає сумніву, що в совдепії практика пішла в розріз з комуністичною ідеологією, а зокрема що й тому, що волонтаризм їхніх власних провідників як ось Леніна, який практика не може не включити в свій багаж виявився динамітом, що розсаджує знутра всю ніби струнку, але побудовану на брехні советську духову будівлю.

Та це діється в Советах й вимагає окремого насвітлення, але не повинно мати впливу на нашу поставу до ідеологічних проблем. Якраз навпаки, — воно повинно бути спонукою до пильніших студій ідеологічних питань. Ми повинні дорожити ідеологічною проблематикою. Во думка в світі йде вперед. І наша не стойть на місці теж. Загалом історія політичної думки є наче діялог між вченням традиції та вимогами сучасного світу. Творча політична думка опромінює політичну практику біжучого

КІЛЬКА ДУМОК ПРЕЗИДЕНТА ДЖ. Ф. КЕННЕДІ

— „Ми затримуємо ідеологічну перевагу, будучи краще озброєні, ніж інші нації світу для експорту революційних ідей Декларації Незалежності і для ведення, а не розбивання націоналістичного руху проти імперіалізму всіх родів, Сходу й Заходу”. (14. серпня 1958 р.).

— „... перенаголошувано нашу ролью „добровольчої сторожі пожежної” у світі... вона стримує, але рідко коли запобігає вибуху пожежі. Вона відбиває, але рідко коли відбудовує; вона розв'язує сьогоднішні проблеми, але не майбутні”. (1. червня 1956 р.).

— „... наймогутнішою поодинокою силою у світі сьогодні не є ані комунізм чи капіталізм, ані воднева бомба чи керована ракета, але нею є вічне бажання людини бути вільною і самостійною. Найбільшого ворога цієї величезної сили свободи звемо, за браком більш спрецизованого терміну, імперіалізмом — що сьогодні означає советський імперіалізм і, чи хочемо чи ні, і хоч їх не можна порівнювати, Західний імперіалізм (тобто західно-європейський імперіалізм — прим. ред.)”. (2. липня 1957 р.).

Про силу підпільної боротьби Дж. Ф. Кеннеді наводить в одній своїй промові слова генерала Вінгейта: „Якщо населення прихильно наставлене для проникання, тисячу рішучих і добре озброєних людей може паралізувати впродовж необмеженого часу дії сто тисяч”. (2. липня 1957 р.).

— „На жаль ми мусимо навчитися від всіх націоналістичних рухів, що економічні й соціальні реформи, навіть якщо чесно спонзоровані й ефективно адміністровані, не розв'язують і не задовольняють шукання свободи. Більшість людей фактично скильні заплатити цінну економічного прогресу за отримання політичної самостійності”. (2. липня 1957 р.).

— „Ми затрачуємо пільгримський і піонерський дух ініціативи і самостійності — цю старомодну спартанську відданість „обов'язкові, честі і країні”... Ми зазираємо в ортодоксальному по лінії найменшого спротиву і механічної людини... В якій групі ми оприділимося...? По стороні любителів комфорту чи по стороні любителів свободи?” (1. січня 1960 р.).

~~~~~
дня, відкриваючи в ній відвічні сили, проблеми й форми взаємодії, з яких складається ціле політичне життя. Ця теза вірна для державних народів. Вірна вона й для нас, що працюємо, жертвуємо час і здоров'я для здигнення власного храму волі. В різних етапах маємо наголошувати різні елементи нашої боротьби, але всі вони повинні випливати з одної основи, це є з ідеології. Працюймо ж над доповненням її та дорожім, берім собі до серця надбання нашої думки та трудімся для її росту й розвитку.

А. Богун

ПОТРЕБА ПОЛІТИЧНОЇ ДІЇ ВІЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ НА ТЕРЕНІ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Надійшла вже пора, коли побіч демонстрації української еміграції на оселях чи під брамою ОН, доконче треба почати політичну акцію між делегаціями численних народів, членів ОН. Візвольну політичну акцію треба вести всюди, де лише є вигляди на успіх. Ще десять років тому а може тільки 5 років назад ОН були нічим іншим, але міжнародною трибуною розгрі між Советами та Америкою, при чому союзний блок гуртував найбільше десяток чи півтора членів. Сьогодні ситуація змінилася. Площини розгри збільшилися, а через те збільшилися шанси маневрувань тих наших приятелів, що є членами ОН. Доцільно застановитися над двома питаннями: Чи і які є дані для того, щоб на форумі ОН можна добитись для української візвольної справи політичних успіхів і на що може спромогтись українська політична еміграція?

Сьогодні ОН в основному виконує три політичні функції: інформаційну, пропагандивну й дипломатичну. Кожна держава намагається в ОН якнайкраще поінформувати інші держави про себе, про свою політику й ідеологію, культуру й історію, економію й науку і так зискати союзників та допомогу. Зокрема менші держави й ті, що недавно вибороли собі самостійність є дуже активні в секторі інформації. Те саме діється в ділянці пропаганди.

ОН сьогодні є найбільшим міжнародним пропагандивним форумом. Тепер залежить на кожному поодинокому голосі в ОН. Через те великоріджені і малі держави ведуть інтенсивну пропаганду скеровану на з'єднання симпатій для їхніх ідеологій і власних політичних концепцій, а за те на послаблення ворожих ідеологій і концепцій. Комуно-російський блок веде там постійну ідеологічну та пропагандивну офензиву проти Заходу, проти повної самостійності поневолених Росією народів, а за поширення власних впливів. Азійські й африканські націоналісти пропагують власні ідеї та щораз частіше хвалять Росію, як приятеля самостійників-націоналістів цих народів. Сполучені Штати Америки намагаються відстоювати

свою демократичну ідеологію та коекзистенційну концепцію. Особливо голосні в ОН є виступи в обороні візвольних націоналізмів Африки, азійських гандівських пасифістів та нової проросійської групи націонал-комуністичних держав. Так то це не тільки пропагандивний форум, але це теж арена сучасної ідеологічної боротьби в світових розмірах.

Нарешті ОН стали від кількох років форумом справжньої дипломатичної гри. Давніше були заступлені лише два бльоки — Західний і більшевицький. Захід мав абсолютну більшість голосів і не було потреби та не було виглядів на якібудь дипломатичні маневрування. Сьогодні ні один бльок не має такої абсолютної більшості. Тому кожна група держав старається приклонити на свою сторону інших. Пропаганда стає важним засобом дипломатії; пропаганда набирає щораз більшої політично-дипломатичної сили. Та обставина, що на останню (ще незакінчену) сесію ОН з'їхались з усіх кінців світа численні чоловіки політики є доказом великої ваги ОН, як терену пропаганди і дипломатії. Треба ствердити, що саме більшевицький бльок скоріше зрозумів зростаючу вагу ОН, взяв ініціативу в свої руки та досягнув деяких дипломатичних й пропагандивних успіхів. Між тими, які осінню сесію ОН (1960 року) не зуміли використати була теж українська еміграція. Головне пропагандивне досягнення Росії, це резолюція проти імперіалізму і колоніалізму звернена проти західно-європейських держав, а головний дипломатичний осяг це приєднання Росією на свій бік частини невтрального бльоку (Єгипет, Югославія, Гана, Індонезія, Марокко, Гіні, Малі). Зріст важливості ОН також помітний в намаганнях допустити до ОН комуністичний Китай та в дебатах над справою визнання уряду Конга. Так то на службу дипломатії, як і колись стає слово, переконування, перетягування до своїх лав, отже інформація і пропаганда.

Важливим фактом є існування в ОН різних груп держав, з яких одні в більшій, другі в меншій мірі можуть сприяти українській візволь-

ній політиці. Побіч держав ворожих до українських національних інтересів (російський бльок та їх приятелі) та коекзистенціалістів (напр. Англія, Франція, Японія, Швеція) існують три категорії держав, на які доцільно звернути увагу: 1) Ті, які в деякій мірі вже схильні активно підтримати українські національні інтереси, 2) потенційні приятелі України, 3) не-поінформовані, але не явно ворожі нам. До першої групи враховуємо між іншим національний Китай, Філіпіни, Канаду. Делегації таких держав виявили зацікавлення Україною та могли б в якісь мірі ще активніше сприяти українській визвольній політиці, якщо б українці вели активну політичну акцію. До групи потенційних приятелів можемо між іншим зарахувати Туреччину, Іран, Таїланд, Туніс, Йорданію, Еспанію, Австралію і др. Хоч ці країни на форумі ОН досі ще ні одним словом не виявили прихильності Україні, але їхнє антикомуністичне та антиімперське наставлення ставить їх в групу потенційних союзників України, тому що їхня підтримка визвольних рухів внутрі російсько-комуністичного бльоку є в інтересі їхньої зовнішньої політики. Та тут потрібно активної дії українців по відношенні до тих делегацій. Нарешті (3), існує група держав, що складається з тих, як наприклад Сауді Арабія, Цейлон, Індії, які часом шкодять Україні, але в наслідок ігноранції, а не свідомо. В більшості, делегати таких держав взагалі не знають історичних українсько-російських відносин та різниць, української культури та історії, українських державницьких стремлінь і т. п. Вони часто мало обізнані з правдивою соціально-політичною дійсністю ССР, як імперії російського народу над многими іншими народами не лише в північній Азії а й в східній Європі. Відповідна українська акція напевно могла б вияснити таким дипломатам суттєві факти, в їхньому інтересі та в нашому.

Звідси ясно, що українська інформативна та пропагандивна акція має вигляди на успіх. Потрібно й можна багато зробити в аспекті об'єктивного інформування делегацій до ОН про правдиві факти з української історії, української культури та визвольної боротьби. Майже щоденно трапляються випадки, коли різні делегати некомуністичного бльоку могли б інакше висловлюватися чи діяти, якби добре зор-

ганізована українська інформація дбала за це. Наприклад в формуванні поглядів більшості азійських і африканських делегацій велику роль відіграють часто малі інформації, але подані саме тоді, коли вони їх потребують, а не тільки великі ідеї та монументальні твори. Інформація мусіла б бути достосована до актуальних справ та подій, тобто таких, які викликають зацікавлення та вимагають негайної протиакції, і тоді найскорше можуть бути за своєні делегатами, які саме в такий момент можуть скористати з матеріялу для власної актуальної дипломатично-пропагандивної акції. Найкращим доказом потреби доброї української інформації є прохання кількох делегацій скероване до українських політичних кругів про те, щоби давати їм потрібні інформації. Без сумніву принайменше декілька делегацій напевно скористали б з відповідних матеріялів, якщо подано їм в відповідний момент про факти російського імперіалізму і визвольної боротьби поневолених цим імперіалізмом і колоніалізмом народів.

З інформацією є тісно пов'язана пропаганда української визвольної боротьби, ціллю якої є зискати союзників та поборювати російських імперіялістів. Політика цілого ряду держав знаходиться в кризі: консервативні концепції банкротують. Зокрема перед азійськими і африканськими, а подекуди й перед американськими і західно-європейськими державами, стоїть ділема чи триматися далі коекзистенційної про-західної концепції чи йти на невтіралізм чи вибрати союз з комуністичним бльоком чи врешті відважитися на виразний курс антиросійської, антикомуністичної боротьби. Цього роду політичні хитання ми помічаємо в Японії, в Таїланді, в Пакістані, в Індіях, Марокко і навіть в Мексику та у Франції. Коли існують концепційні хитання тоді кожна концепція має певні вигляди на поширення. Отже супроти делегацій багатьох країн доцільно вести пропаганду за концепцією антибільшевицького бльоку народів, себто національно-визвольної антикомуністичної та антиімперської концепції. Така пропаганда мусить включати підставові ідеї, але й мусить достосовуватися до щоденних актуальних проблем сугеруючи правильні розв'язки. Визвольницька пропаганда мала б за завдання вміло посте-

пенно впливати на формування політичних поглядів.

Брешті, побіч інформації та пропаганди є можливості впливати на дипломатичні маневрування різних делегацій. Часто в укладанні різних резолюцій, заяв, меморіалів, промов — вставка кількох слів чи фраз може в значній мірі змінити цілий зміст. Деякі делегації є схильні приймати відповідні матеріали, у відповідний час, при помочі яких вони виявляли б справжню неукраїнську суть УССР, російську імперську суть СССР, фальш комуністичної історії Східної Європи, силу визвольно-національних ідей, перманентність визвольної боротьби поневолених Росією народів і т. п. Дипломатична діяльність також може впливати на формування опінії, скріплювання антиросійських поглядів частини делегацій, з'єднування симпатій та зрозуміння для української визвольної боротьби. Не виключене, що в наслідок безпосереднього впливання на окремі делегації, посередньо можна би взаємно наблизувати прихильно до України наставлених делегатів різних делегацій і в той спосіб можна би впливати на формування групи представників прихильних Україні і ворожих до імперської Росії.

Підставою успіху акції на форумі ОН буде постійність такої акції, себто щоденна дія на протязі місяців і років, та організованість, себто дія в імені більшого сектора громадянства згідно з виготовленим пляном та в рамках формаций Антибільшевицького Бльоку Народів. На інформативну дію складалобся поширення наукової літератури, видавання циклю брошур, б'юлетенів та коротких інформативних листків, що займали б становище до актуальних проблем, як також власна бібліотека політичної літератури доступної для делегатів, виставки літератури, роблення фахових переведів з східно-європейських мов, організування доповідей та студійних конференцій для делегатів і інше. Пропагандивна діяльність повинна виявлятися в поширюванні періодичної літератури, меморіалів, коментарів, заяв, а також через різного роду масові маніфестації, демонстрації, розповсюдження летючок, листів, і врешті через особисті розмови, інтерв'ю, візити, дискусії. Дипломатична акція могла б виявлятися головно через особисті зустрічі,

НЕДОСТАЧІ АМЕРИКАНСЬКОЇ СТРАТЕГІЇ

1959 році вийшла у видавництві Прінстоно-ського університету праця Бернарда Броді під заголовком *Стратегія в Ракетній Добі* (*Strategy in the Missile Age*), в якій автор проаналізував стратегічну доктрину США айзенгаверової доби.

Ця доктрина базувалася на т. зв. вузькім поняттю стратегії, згідно з яким стратегія займається головно проблемою виграшу збройної війни. В осередку тої доктрини була технологічна зброя, зокрема орієнтація на нуклеарний протиудар у випадку російської атаки. Принцип протиудару (*retaliation* — відплати) спирається на летунській теорії тотальної мілітарної офензиви, завданням якої є заволодіти повітряними просторами над ворожою територією, бо, мовляв, тоді війна буде виграною. Ця доктрина була завершенням розвитку різних технологічних доктрин (маганізм або морсько-флотна доктрина, доктрина Дугета-Мічеля, нуклеарна теорія і ракетна). Ця доктрина відкидала привентивну війну з огляду на наслідки нуклеарної війни навіть для переможної сторони як також і всяку офензивну стратегію тому, що орієнтувалася на т. зв. теорію розpacливої ситуації (мовляв Росія вжила б атомову зброю у випадку повної загрози власній державі). Найновішим її доповненням була доктрина мілітарної обмеженої війни.

Подавши аналізу американської стратегічної доктрини Броді, на жаль, не спиняється над її успішністю в практиці. Навпаки, він її схва-

формування опінії та контакти з установою, що морально й гідно презентувала б визвольний рух та загал еміграції. Є це важливі питання і дуже на часі, зокрема у зв'язку із сесією ОН.

Сподімося, що громадянство та зокрема політичні круги Визвольного фронту серйозно заінтересуються справою постійної акції в Об'єднаних Націях та приступлять в недалекому часі до її реалізації.

Досвід вгіть, що навіть найбільша індивідуальність ніколи не є більша від організації.

лює й для нього вона є найкращою доктриною для США. Шкода, що автор не конfrontує її з успіхами совєтської стратегічної доктрини, бо тоді тамтака стратегія виявилася б більш успішною; тоді можна було б побачити недостачі американської стратегії.

Російсько-комуністична стратегічна доктрина є тотальною стратегією, в якій не тільки мілітарні, але всі можливі засоби беруться під увагу. Вона не ставить на перше місце збройну війну чи нуклеарну зброю, тому що вона базується на широкім поняттю стратегії вважаючи її за інструмент політичної концепції комуно-російського імперіалізму. Згідно з нею всі елементи сили беруть рівнорядну участь в політичній акції. Тому її засадою є доктрина перманентної, але ступнєвої агресії. Отже совєтська стратегічна доктрина не дас примату технологічній зброї і відкидає теорію т.зв. розпачливої ситуації. Також вона не орієнтується на доктрину обмежених воєн.

Після зведення обох стратегій, американської і большевицької, є змога виявити недостачі американської доктрини. Хибою є сьогодні орієнтуватися американцям на примат технологічної зброї в розв'язці міжнародних проблем, бо вона вимагає розв'язки лише внаслідок тотальної збройної війни. Вона применшує ролю ідеологічної, економічної, соціальної та дипломатичної воєн. Вузьке поняття стратегії вважає за війну лише збройну війну і не включає інших родів змагання. Ця стратегічна доктрина оперта на концепції співіснування ворожих сил і тому не спроможна протидіяти, включаючи ініціативу. Вона є дефензивною стратегією і як така є слабшою від ініціативно-офензивної стратегії.

Критика книжки Броді приводить до пропозиції правильної і потрібної стратегії для Сполучених Штатів Америки. Така доктрина перша за все мусіла б спертися на політичній концепції національних суверенних держав всіх націй та розчленування російської імперії. Така стратегічна доктрина стала б засобом політики і мусіла б врахувати всі форми міжнародного змагання, між якими технологічна зброя становила б лише одну з форм. Нова доктрина стала б офензивною доктриною, якої суть становила б визвольна стратегія, а не примат тотальної мілітарної відплати, хоч завданням

З ДОСВІДУ НАШОЇ БОРОТЬБИ

Питання резерви або запасних частин

Боротьба українського народу проти окупантів України, а за свою самостійність заставляла провід українського революційного руху кидати на перші лінії майже всі свої найкращі сили.

Та вже в 1930-их роках виникла потреба призадуматися над питанням запасних частин. Стратегія революції вимагала розв'язки питання: як забезпечити тяглість боротьби? Проводові стало ясно, що кожна більша акція, як ось палення панських стирт, т.зв. шкільна чи протиколонізаційна акція приводила до масового виарештування всього активнішого або провідного членства в повіті, в окрузі та в областях. Тоді на деякий час внаслідок арештів провідних кадрів низове членство або здобувалося на відрухи або ждало аж на місце виарештованого проводу в повіті, в окрузі чи в області створиться новий провід. Це звичайно вимагало деякого часу, а також приводило до зайвого розкриття тих людей, що мали за завдання бути глибоко закриті чи пак законспіровані.

Іншими словами виникла преважна вимога забезпечувати тяглість руху в той спосіб, що деяка частина людей провідного типу залишалася в тіні або була в резерві. Іноді їх брала велика охота вийти з тіні й активно боротися, але тоді ще існувала строга дисципліна й незахітане довір'я до проводу та розуміння тої засади, що стратегія революції вимагає застосування різновородної тактики й далекийдучих плянів боротьби.

Загал членства звичайно не був поінформований про такі запасні частини. І тільки принагідно міг про них дізнатися.

Ось, напр., пригадую зі звідомлення в пресі про один більший політичний процес можна було вчитати, що польський прокуратор домагався кари для п.

нуклеарної зброї було б невтраплювати російську нуклеарну силу. Головним її принципом був би перманентний ступнєвий наступ, спричинений зростаючими національно-визвольними війнами поневолених Росією і комунізмом народів. Ця нова стратегічна доктрина становила б одиноку позитивну альтернативу до нуклеарної війни.

На жаль, Б. Броді не бачить цієї розв'язки. Технологічна сила на його погляд лишається одиноким заборолом російсько-комуністичної експансії. Він виявляється пессимістом щодо спроможностей свободолюбивих стремлінь поневолених народів та в дальшому не вірить в моральні сили людства. Це найбільша слабість як і обговорюваного твору, так і більшості творів американських стратегів.

B. K. Гут

МОЖЛИВОСТІ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Від Редакції: Вміщуємо дискусійну статтю одного з молодших авторів. Як читачі напевно звернули увагу (гляди статтю „Наше становище“), то намаганням Редакції є залучити молоду автентуру. До речі в цім числі є статті інших молодих авторів. Стаття В. К. Гута порушує центральні питання третьої світової війни, революції нашого визволення. Радо вмістимо статтю чи статті, що насвітлють ці преважні питання з іншого становища. Загалом в нашому пляні є теж давати місце для представників інших політичних поглядів, щоби так поживити дискусію. Редакція, вміщуючи дискусійний матеріал не в усьому згоджується з висловленими поглядами.

Уявім собі...

Одного дня приходить з Вашингтону до кожного нашого визначного політика лист-запрошення на спеціальну нараду з президентом. І негайно з усіх країн поселення всіми засобами комунікації йдуть до Вашингтону найчільніші представники всіх наших партій.

Приїхали. Заходить до них президент і питаеться: — „Ви панове є представники всіх існуючих на еміграції українських партій, чи не так?“

— „Так точно, Ваша Ексцеленці!“

К., бо він, мовляв, є член Проводу, але є в резерві або в запасі. І пригадую, як дотепний і всімі респектований оборонець д-р Старосольський В. висунув такий аргумент: пан прокуратор повинен добре знати, що коли армія має запасних (резервових) старшин та вояків, то вони рахуються тільки тоді в службі, коли їх з запасу покличуть до активної служби, а як же можна карати людину за те, коли вона не почала активно діяти, бо є в запасі?

Плян мати запасний провід руху на випадок наглих арештувань був проводжуваний всюди там, де повітові та окружні проводи стояли на висоті своїх завдань. Мені відомо про існування так добре закритих (законспірованих) провідних людей, що їх ні разу не арештували ні польська поліція, ні пізніше перша соцістська окупація (1939—1941).

Правда, таких не було багацько. Також правда, що значна частина таких людей „вийшла наверх“ в період відновлення української державності то є після 30. червня 1941 р. Сталось це очевидно зі шкодою для принципу повного забезпечення тягlosti боротьби.

Висновок: роля запасу (резерви) в стратегії революції є важливий чинник забезпечення руху керівництвом в усіх непередбачених ситуаціях.

Д. Кальнишевський

— „І всі ви хочете самостійної України?“

— „Всі, всі, всі!“ — радісно загомоніли наші політики.

— „Це дуже гарно“ — каже президент — „а як же ж ви думаєте ту самостійну Україну здобути?“

На залі наступила маленька констернація.

— „Що за питання?“ — почали по хвилі перекидатися словами наші політики. „Чи він дійсно не знає, як ми думаємо здобути Україну? Ми ж стільки понаписували і понаговорювали!“

Зачув та президент та й каже: „Все то добре, що ви писали і говорили. А от зараз я хочу, щоб один чи два з-поміж вас виступили і з'ясували мені коротко: якими то шляхами ви думаете дійти до Самостійної України“. Чекав президент і чекав, та охочих виступити й з'ясувати не було.

Оце так можемо собі уявити. Та якщо б так дійсно президент закликав наших політиків і поставив їм питання, то чи знали б вони що відповісти? Питання ж складне і потребуєдалеко більше уваги зі сторони наших політиків, ніж зараз вони йому присвячують її.

Завдання моєї статті і є дещо більше це питання зактуалізувати.

Якже ж, отже, в наш час є можливе визволення України? Щоб Україна визволилася, мусить розвалитися Советський Союз. А він може розвалитися тільки або внаслідок світової війни або дякуючи революції. Іншої можливості не видно. Це означає, що українську політику можна вести або по лінії одної або по лінії другої можливості.

Чи буде третя світова війна?

Перша можливість, коли може розвалитися СССР — це світова війна. Якщо ми ставимо на війну як на основний чинник до визволення України і орієнтуємо на неї нашу зовнішню політику, то мусимо в першій мірі застановитися над цим, наскільки така війна в сучасній світовій ситуації є можлива.

Хтось міг би завважити, що старатися відповісти на це питання — це значить бавитися в пророка.

Безперечно, передбачити на сто відсотків хід майбутніх подій не можливо. Але допустивши два-три можливі варіанти, можна прийти до доволі вірного відтворення майбутнього. Зрештою, кожний добрий політик мусить з аналізи сучасної ситуації старатися передбачити будучі події і на цій базі будувати політичні пляни дій та боротьби.

Отже, якщо ж ідеться про питання третьої світової війни, то вона видається мені майже неможливою. На цю тему написано вже дуже багато, і варто б цей матеріал критично проаналізувати, та зараз я подаю лише загальні ствердження. Вони такі:

1. Нищівна сила обох основних блоків менш-більш вирівнялась, і тому результати війни ні для одної сторони не є певні, тобто не дають шанс на перемогу. А поскільки обидві сторони наставлені більше раціоналістично ніж волюнтаристично (у протилежності до Гітлера „шаленого“), то ні ця ні друга сторона не хоче піднімати авантюри, коли ясно, що перспективи невиразні або й малі.

2. Західний світ війни не хоче, а комуністичний її не потребує. Так, як справи стоять зараз, комунізм має такі успіхи на зовнішньому фронті, що він дійсно може надіятися на можливість досягнення своєї основної мети вже в не так то далекому майбутньому. Покищо в цій формі війни, яку він накинув Заходові, а яку охрестили холодною війною, він має великі успіхи. Основне, що він нічим не ризикує; не має нічого до страчення, а „скористати“ може багато.

Та коли я тверджу, що війни не буде, це не значить, що я пропагую роззброєння. Якраз навпаки. Інтенсивне зброєння одної і другої сторони і тільки збросння цю війну виключає, або принайменше зводить її можливість до мінімуму. Якраз мілітарна могутність Заходу спиняє СССР від рисковного кроку. Він гроziть, кричить, товче черевиком по столі, тисне, як і де тільки може, але завжди вважає, щоб не „перетягнути струни“.

Хтось з Шановних Читачів міг би пригадати мені твердження, поширюване часто в нашій пресі, що неспокої на Україні ї інших теренах окупації, стримують СССР від війни. Не заперечую цього. Безперечно, неспокої мають свою вагу вкupi з мілітарною силою Заходу. Та по-

скільки ми ствердили, що світова могла б визволити Україну, то неспокої, які стримують СССР від війни треба б хіба трактувати як явище негативне або не в нашему пляні.

Так чи інакше, а вигляди на третю світову війну дуже малі, а тим самим і наша зовнішня політика зорієнтована на війну має дуже невиразні перспективи.

Я не є коекзистенціаліст

„Коекзистенція“ — це дуже модне сьогодні слово. Хто тільки говорить про політику, той не може не згадати цього слова. І зараз, після того, що я сказав вище, може дехто з Шановних Читачів зачислити мене до Клубу Коекзистенціалістів, бо, звичайно, західні політики й історики, які пишуть на політичні теми, бачать тільки саме цю альтернативу: „або коекзистенція — або світова війна“. Отже не так. Я взагалі не хочу мати нічого спільногого з тією компанією, бо вона молиться до фікції. Коекзистенції ж не було, нема і не буде; зате була, є і буде холодна війна.

Дехто з прихильників коекзистенції на доказ можливості її існування наводить приклад з християнізмом і магометанізмом і дошукується аналогій з сучасною ситуацією. Це все було б дуже привабливе, якщо б не існувала одна зasadнича різниця між магометанізмом і християнізмом з одної сторони, та комунізмом і капіталізмом з другої. Коли у випадку з першою парою боротьба велася виключно за по-тойбічні цілі, які всеціло входять у сферу віри, то у випадку з другою парою зasadнича боротьба ведеться не по лінії матеріалізму — ідеалізму як онтологічних понять, які фактично є справою віри, але по лінії справ чисто по-цейбічних, дочасних.

Змагання ведеться між двома економічними системами — це в першу чергу — за найкраще забезпечення матеріальних потреб людини; а в другу чергу — між політичними системами, за забезпечення за людиною і націями як найкращих можливостей свободного розвитку. Все це речі, які — хоч у випадку з СССР і маскуються — відбуваються зараз тут на землі, перед очима цілого світу, які можна зміряти, зважити, обрахувати і представити в конкретних формах статистичних даних і графічних таблиць. Дискусія про те, чи краща колективи-

на чи приватна економіка — це не дискусія на тему, скільки чортів може поміститися на кінці голки. Точніше, це вже не тільки дискусія, але і боротьба, і то боротьба на життя і смерть.

Перед другою світовою війною СССР був тільки в межах (і то обкросних) царської Росії, і на світовій арені він не був дуже помітний. Експеримент з колективною господаркою щойно почався і його ваги поза громадянами СССР, які мусіли двигати на своїх плечах тягарі того експерименту, ніхто спеціально не відчував.

Інша справа сьогодні, коли на світовій арені залишилися тільки два змагуни, коли очі цілого світу звернені на їхню боротьбу, коли фактично все людство вже в більшій чи в меншій мірі в цю боротьбу заангажувалося по одній чи по другій стороні. В такій ситуації боротьба не може закінчитися нерішеновою, а тільки перемогою.

Проблема революції в СССР

Чи можна зараз передбачити як прийде перемога і кому буде вона належати?

Якщо виключаємо світову війну, то залишаються до диспозиції змагунам малі, локальні війни; революції і еволюція. По правді, то еволюція може тут і не дуже підходить, бо це не стільки форма боротьби, як радше пристосування організму до змінних обставин. І на еволюцію податні тільки країни з демократичною формою влади, а ніколи диктатури. Поскільки ж в СССР є диктатура, еволюція там виключена, або точніше, еволюція, яка мала б значний вплив на хід обговорюваної вище боротьби.

Чи зараз революція в СССР можлива? На мою думку — ні! Комунізм зараз у наступі і я думаю, що в багатьох ідейних комуністів в СССР є зараз переконання, що в короткому часі перемога комунізму буде повна. В некомуністів же, такий стан родить не бунт, потрібний для революції, але настрій резигнації.

Чи взагалі революція в СССР можлива? На мою думку — так. Але для того мусять заіснувати відповідні передумови.

Перша і найважкіша передумова — це заломання офензиви СССР на зовнішньому відтинку і відступ на всіх фронтах аж поза граници залізничних і бамбусових заслон. Це може статися тоді, коли всі колоніальні народи поза ме-

жами СССР і Китаю стануть самостійні. Коли Західня Європа навчиться жити без колоній і коли бувші колонії і метрополії віднайдуть форми гармонійної співпраці для спільногодобра. Іншими словами, коли буде резолюція Хрущова прийнята ОН вповні зреалізована.

А тоді резолюція Хрущова обернеться проти нього. Бо коли на всьому світі будуть вільні народи і свобода одиниці буде забезпечена конституціями — існування СССР буде аж надто великим анахронізмом. І то не тільки для зовнішнього світу, але також і для всіх живущих в СССР.

По днях великого піднесення і рожевих надій в ідейних комуністів відступ принесе заломання, може і розчарування, може апатію. В некомуністів відступ збудить упевненість в поглядах, а далішне гнів і нахил до бунту, а все це в сумі створить атмосферу до революції.

Друга передумова — це полагодження всіх кордонних спорів в східній Європі.

Третя передумова — існування невеликої, але добре зорганізовані підпільної організації, чи точніше організацій, які у випадку підходжої атмосфери могли б кинути заклик, зорганизувати і попrowadити збунтовані маси до перемоги.

Завдання еміграційних політиків

Згідно з таким пляном розвитку подій еміграційні політики повинні б працювати над створенням чи приспіщенням тих передумов, які є потрібні для революції. Ця праця повинна б розвиватися в трьох напрямах:

1. Міжнародному. Створення міжнародної організації, яка повинна б застосувати успішні методи боротьби з комунізмом у всіх країнах по цей бік залізної і бамбусової заслон і консеквентно та пляново їх доповнювати й ніколи не переставати переводити їх в життя.

2. Старатися дійти до позитивної розв'язки в питанні політичних кордонів на сході Європи.

3. Підтримувати, а де нема, розбудовувати підпільну організацію.

Я розумію, що це є дуже тяжка програма до зреалізування. Але, на мою думку, єдино праця, згідна з цією програмою подає надію на приспішення визволення України, бо це була б дійсна праця для визволення.

З'ЇЗД ООЧСУ ВІДБУВСЯ — ДІЄ НОВА ГОЛОВНА УПРАВА

В першій половині лютого ц. р. відбувся XI З'їзд Організації Оборони Чотирьох Свобід України. З'їзд цей, що викликав зрозуміле зацікавлення українського громадянства був наскрізь успішний. Він відбувався в особливій міжнародній обстановці та в дуже інтересній внутрішньо-українській політичній ситуації.

На зовнішньому, т. є міжнародному горизонті до голосу приходять країни Азії та Африки, загострюється т. зв. холодна війна між т. зв. Заходом і Сходом з вибухами в Конго, Ляосі чи Кубі та йдуть шалені перегони за опанування повітряних просторів над землею й довкруги неї та за опанування людських душ тут таки, на матері землі. Ідеологічна війна набирає глобальних розмірів так, як наші люди не раз про це висловлювалися на сторінках багатьох видань Антибольшевицького Бельку Народів та в інших деклараціях українського визвольного руху.

На внутрішньо-українському полі тяга українців до збірного зусилля виявляється між іншим у формі підготовки до Світового Конгресу Українців, до світового конгресу української науки, до святкувань „Шевченківського Року” в усьому світі. Навіть УНРада, хоч як їй трудно, рішилася остаточно на скликання своєї сесії. Чи і як їй повезе з цим — ще не маємо даних про те судити.

Ось в такій міжнародній, як-не-як напруженій ситуації та в пожавленій внутрішньо-українській політичній атмосфері, українська передова сила, і як виходило зі звітів та численних привітань, найживіша організація на американському терені робить підсумки проайденого етапу й на З'їзді обирає з-поміж себе, можна то сміло сказати, один із сильніших складів, який колинебуть мала ООЧСУ.

Випробувані в польських ттормах, в німецьких кацетах, заправлені в громадській роботі в Україні, в Німеччині, Австрії та в Америці політичні діячі, свідомі патріоти та практики й провідні мужі українського визвольного руху рішилися об'єднаним зусиллям наполегливою працею підняти на вищий щабель розвитку цю заслужену в українській громаді організацію.

Немає потреби згадувати імен, бо ми вірні

гаслу „хай пропадуть наші імена, але хай цвіте й могутніс Україна!”. Тільки так загальніково нятаємо, що в складі Головної Управи й других органів маємо бувшого довголітнього голову ООЧСУ, колишнього організаційного керманича Центрального Представництва Української Еміграції, голову організації політ'язнів, визначних педагогів, авторів менших і більших політичних праць, економістів й банківців, лікарів, інженерів, журналістів, правників, людей з теологічною освітою і т. д.

Члени Головної Управи на своєму засіданні в дні 20 лютого розділили між собою обов'язки й приступили до праці. Для ілюстрації тільки можна згадати, що один член Президії взяв на себе всі справи, що відносяться до контактів й співпраці із іншими українськими організаціями, а зокрема з організаціями Визвольного Фронту. Другий член Президії керує зовнішніми справами. Фінансовий референт енергійно реалізує свої пляни.

До Редакційної Колегії входять 5 членів Головної Управи. Кожний з них має досвід на полі журналістики. Основним бажанням нової Редакційної Колегії є зберегти той гурт випробуваних співробітників та дописувачів, що був досі та приєднати нових, зокрема з молодшої генерації. Про напрямні журналу зорієнтовують читача листи від Редакційної Колегії та передова стаття в цьому числі. Редакційна Колегія надіється на живий відгомін збоку читачів-передплатників та збоку авторів й дописувачів.

У відміну до попереднього стилю роботи, ввесь тягар праці Управи не звалиється на плечі двох чи трох членів Головної Управи, але навпаки, — тепер всі члени Управи сумілінно виконують свої завдання й в терені це буде швидко відчутно.

Поодинокі члени Управи почали вже поїздки до Ньюарку, Клівланду, Балтиморе, Перт Амбой, Нью Брансвік і т. д.

Делегатами до Політичної Ради Українського Конгресового Комітету призначенні голова й секретар установи.

Іде підготовка до червневих дат, до американсько-канадської зустрічі, до гідного відзначення Шевченківських роковин в цілому те-

РЕЗОЛЮЦІЇ ХІ З'ЇЗДУ ООЧСУ

(Винятки)

І РОЗДІЛ

Підводячи підсумки дворічної діяльності Головної Управи і Відділів ООЧСУ, ХІ З'їзд схвалив такі постанови:

1. Московська Комуністична Партія веде неперебірчу війну з українським націоналізмом, що ніколи не сходив із поля бою за українську сувереність, а нині є найбільш небезпечним для московсько-большевицького імперіалізму. На Закордонні Частини ОУН, що утримують організаційно-політичні зв'язки з визвольними силами України, большевики посилили свій наступ. Від ворохі руки 1959 року упав великий борець-революціонер, політик і стратег національно-визвольної революції, сл. п. Степан Бандера. Терором і гангстерськими методами скритого вбивства супроти провідних сил українського визволення в Україні і поза її межами Москва думала завдати смертельного удару українським визвольним змаганням. Однак цей черговий московський злочин, хоч він дуже болючий для українського народу, не принес і не принесе Москві сподіваних нею наслідків, а навпаки, він причинився до ще більш напруженого змагу українського народу за свою державну сувереність.
2. За два роки між X і XI З'їздом напруження між московською імперією і вільним світом, у проводі якого стоять ЗДА, аж ніяк не послабло, а навпаки ще більш загострилося. Своєю агресивною політикою в Азії і Африці Москва черговий раз показала, що вона ніколи не зреється і не зречеться свого задуму заволодіти світом, вживаючи для цього всіх засобів від внутрішніх заколотів по-

рені та до оснування нових Відділів ООЧСУ в Америці. З'їзд відбувся — Головна Управа діє й не сумнівається, що Відділи на місцях з новим розмахом реалізуватимуть пляни своїх Управ на пляни Головної Управи для добра всієї нашої громади на чужині, а посередньо й для добра української нації.

чинаючи, а на збройній допомозі й інтервенції кінчаючи.

6. Посилена московська пропаганда за т. зв. мирне співіснування і хрущовські роззброєні пропозиції без міжнародної контролі розраховані на приспання чуйності і моральне роззброєння Вільного Світу, під час коли Москва потаємо далі збройтесь і готується до остаточного збройного наступу на Вільний Світ.
7. З'їзд стверджує, що лише розвал московської імперії і повна державна незалежність України і інших поневолених Москвою народів одиноко принесуть тривалий мир у світі і будуть запорукою вдергання його.
9. З'їзд схвалює, що ООЧСУ в зовнішній політичній діяльності повинна посилити свою активність, спрямовану проти шкідливої пропаганди мирного співіснування і за по-ділом московської імперії на національні незалежні держави.

ІІ РОЗДІЛ

7. Стверджуючи, що орган ООЧСУ „Вісник“ обороняв і розвивав засади української самостійницької політики, З'їзд висловлює побажання, щоб редакція „Вісника“ посилила ідеологічно-світоглядовий розділ журналу і для цього залучила до співпраці журналістичної й інтелектуальні українські сили.
  8. Для зміцнення фінансової бази „Вісника“ З'їзд зобов'язує Управи Відділів і членство зібрати передплату за журнал протягом першого кварталу, зібрати заборгованість за передплати і видання та поширити круг читачів і передплатників „Вісника“ і видань ООЧСУ.
-

Ніколи не кажіть, ЯК щось треба робити, скажіть тільки, ЩО треба зробити — і будете заскогені винахідливістю ваших підлеглих.

ген. Паттон

Ми беремо з нашої традиції все, що нам придатне, а те,ого нам недостає, ми не соромимося навчитися в іншого, навіть у ворога.

Михайло Колодзінський

ОЧИМА ЧУЖИНЦІВ

ІСТОРІЯ З ЗАПИСОЧКАМИ

У грудні минулого року бразилійська торгово-вельна делегація відвідала СССР. Це була одна з небагатьох чужинецьких груп, що на місці відразу зорієнтувалася, з ким має діло. У Москві потрактували бразилійську делегацію дещо згори, на що бразилійці відповіли несподіваними для большевиків „тестами”.

Перше, що зажадали бразилійці від росіян, це дозволу надсилати їм телеграми додому в своїй державній, португальській мові. Це викликало справжній переполох на центрально-му московському телеграфі: цензора для португальської мови там немає. „Ви ж так добре володієте французькою та англійською, чому б вам не надсилати повідомлення у цих мовах?” — питали росіяни. У відповідь на це бразилійці послалися на міжнародну конвенцію і на зобов’язання уряду СССР не затримувати і не цензурувати кореспонденції. Бразилійцям заявили навіть, що цензури тепер взагалі нема.

Проте, на телеграфі їх кореспонденції не прийняли і сказали прийти пізніше, коли знайдуть когось, хто володіє португальською мовою. Щойно за 17 годин з’явився той фахівець, але з’ясувалося, що він володіє не португальською, а — еспанською мовою. Однак, цензурування доручили йому, і перше, що мусів він переглядати, було бразилійське ствердження, що, попри советську заяву, цензура в СССР існує. У довшій розмові советський урядовець намагався переконати бразилійців, що він не є цензор, що він має тільки пильнувати, щоб телеграми йшли без помилок, але це нікого не переконало. Друге складне питання виникло через те, що бразилійці надсилали свої повідомлення у різному часі. Урядовець, що мусів вдень і вночі сидіти на пошті, попросив бразилійців визначити якісні години, бо інакше він не може ані піти поїсти, ані піти додому спати.

Поведінка урядовців на пошті, які раз-у-раз бігали „радитися” один до одного, навела бразилійців на думку зробити ще декілька експериментів для вивчення дивної розгубленості росіян у зовсім простих, здавалося б, ситуаціях.

Перша нагода трапилася того ж вечора. У великому сальоні готелю „Метрополь”, де вечеряла делегація, грала оркестра. Цей сальон, як кажуть бразилійці, був передготовим виданням найстарішого готелю у Ріо, а музика, яку виконувала оркестра, була ще давнішої дати. Молодші члени делегації висловили своє здивовання із того анахронізму. Голова делегації задумався, а президент національної нафтової ради, генерал Флевс, розчулився. Він пізнав одну з мелодій! Вона була з тих часів, коли він, ще молодий лейтенант, залишився до дівчини, яка згодом стала його дружиною. Молоде й старше покоління зійшлися тільки в одному пункті: чому ця оркестра грає виключно північно-американську музику?

Бразилійці вирішили зробити експеримент, який би зовсім не виходив поза рамки советських приписів. Закликали перекладачку „Інтуриста” і попрохали її перекласти на російську мову лист до диригента оркестри, у якім патетично закликали його перестати грati мелодії чужої, капіталістичної країни, що зле морально впливають не тільки на молодших членів бразилійської делегації, але навіть на присутні тут російські родини. Лист закінчувався ввічливим проханням грati російські мелодії, які оркестра, поза всяким сумнівом, знає й любить. Після того експериментатори підійшли ближче до сцени й зайняли стола якнайближче до оркестри.

Замовили по чарці „водки” й по тарілці борщу, доручили кельнерові записку до диригента й почали спостерігати. Ефект був понад усі сподівання. „Цей кельнер, — розповідав один із членів делегації, — був найтупоголовіший від усіх тупоголових у „Метрополі”. Він узяв листа й, замість передати його диригентові, почав читати сам. У процесі читання чоло його все більше захмарювалося, стаючи водночас ще дурнішим. Читав він так довго й хмурився так сильно, що ми вже запідохрили були перекладачку з „Інтуриста”, чи не зробила вона нам якогось жарту, але зараз же відкинули це припущення, пригадавши незвичайну серйозність усіх советських функціонерів”.

Нарешті, перша інстанція скінчила читання, підійшла до диригента, сказала йому пошепки кілька слів і передала листа. Диригент задумався, недоброзичливо подивився на бразилійців, припинив музику й почав читати. Оркестранти стривожено завмерли. Диригент читав ще довше й обличчя його затьмарилося ще більше. Сховавши листа в кишеню, диригент зійшов зі сцени й попрямував до телефону. За кілька хвилин з'явилися ще дві особи: одна з бюро „Інтурист”, а друга з адміністрації готелю. Вони уважно прочитали записочку, покликали кельнера й диригента, які ввічливо трималися у шанобливій дистанції, про щось їх поспітали, а потім ще яких п'ять хвилин дискутували між собою. Потім знову закликали кельнера й диригента і знову про щось з ними розмовляли. За якийсь час кельнер підійшов до бразилійців і дуже члено запитав: „Хто допоміг вам перекласти цього листа?” У відповідь на пояснення чоло його роз'яснилось. Він повернувся до учасників „чорної ради”, сказав щось і їхні обличчя також посвітлішли. „З того можна було здогадатися, що він повторив їм наше виснення — така була подібність реакції”.

Після всього того диригент пішов на сцену, сказав щось оркестрантам, і вони заграли якусь веселеньку російську пісеньку чи танок, що тривав яких дві хвилини. І це було все, бо аж до від'їзду бразилійців вже не почули вони нічого, крім старих американських шлягєрів.

Бразилійцям схотілося зробити ще один маленький експеримент. Цим разом написали вони листи Мікоянові та жінці Хрущова, в яких розпитували про деякі російські звичаї й пов'язані з ними можливості продажу кави. Але як надіслати ті листи, щоб потрапили вони до властивих рук? Бразилійці пригадали собі, що під час виступів російського балету в Ріо був там, як перекладач, один московський журналіст, що дуже полюбив бразилійські „маршіньюс” і шкотське віскі. Був він дуже веселий, привітний і запрошував усіх приїхати до Москви.

Проте, вдома, у советській столиці, поведінка цього панка зовсім змінилася. Коли йому за телефонували й сказали, що дзвонять старі друзі з Бразилії, журналіст раптом замовк, видно обмірковуючи, як йому далі реагувати.

Як дозволить хазяїн і володар...

З приводу декади української літератури з „Робітничої Газети” за 24. листопада можна вибрати наступне: ніхто не мав передишкі в ці дні: актори, музики, поети та аматори — кожний працював.

Україна, колись відстала частина царської Росії, стала суверенною й високо розвиненою республікою. Як високо лунає свободна українська мова аж до хмар. Вона стала близькою й зрозумілою для всіх советських народів... В „Большому театрі” привітав українців Б. Покровський, а від українців гучним басом відповів К. Данькевич, але (очевидно) російською мовою. Тоді тов. Хрушов перебив його: говори „на українському языке”, ми поніматимем...

Аплявз. Тоді похопився композитор й сказав: „глядіть товариші, скільки пошани для України ось тут, для нашого народу й мови. Якби так наш Тарас міг піднятись з могили й побачити це торжество й цей респект, він з гордістю повторив би: „Наша дума, наша пісня не вмре, не загине, ось де люди добрі, наша слава, слава Україні”.

Знову громовитий аплявз.

І чи не хитрун цей Хрушов, москаль-чарівник? Так і пригадується Ленінове: хотіть української мови, дайте їм й три мови, а нишком, але... в Петрограді, чи в Москві, а не в Україні. Там мусить бути „общепонятна”...

Потім дуже ляконічно запитав, чим би міг допомогти. Коли прохання було з'ясоване, запанувала ще довша мовчанка, і з телефона повіяло холодом. „Я мушу перестудіювати цю справу”, — сказав журналіст. Наступного дня він повідомив, що найліпше буде передати цього листа через адміністрацію готелю, де вони мешкають...

Коли бразилійці попросили в готелі коперти на листи до Хрущової та Мікояна, секретарка розгубилася, не знаючи, чи можна давати коперти для такої справи, і побігла радитися до начальства. Відповіді на листи бразилійці не отримали і зробили собі з усього того висновок: листи напевно не передано, бо советська бурократія боїться брати на себе будь-яку відповідальність. Висновок слушний, і ми знаємо саме чому!

O. M.

ДЕ БРЕХНЯ ПРАВДУ ЗАСТУПАЄ!

(іб) В останній дебаті на терені Об'єднаних Націй в справі Конга, ген. секретар ОН Даг Гаммершльд на атаку советської делегації сказав такі слова: „Є зовсім безпредметовим доказувати певним людям якусь правду, коли для них є правдою тільки те, що каже партія”.

Коли переглядаємо советську пресу, їхні книжкові видання, слухаємо радіові авдиції, то переконаємося, що слова Гаммершльда мають стовідсоткове примінення в ССРР.

Сьогодні для прикладу зачитуємо одне місце з Української Радянської Енциклопедії. В 2-му томі на стор. 546 під гаслом: „Возз'єднання Українського Народу в єдиній українській Радянській державі” читаємо:

„Після перемоги Великої Жовтн. соціалістичної революції і утворення Української Радянської держави не всі споконвічні українські землі увійшли до її складу. За допомогою американо-англійських і французьких імперіалістів та українських буржуазних націоналістів Західну Україну (Східну Галичину та Зах. Волинь) в 1919-21 загарбала буржуазно-поміщицька Польща”.

А дійсність була така: Якраз проти загарбання Західної України буржуазно-поміщицькою Польщею воювала Українська Галицька Армія, та долю цієї боротьби припечатав „Ризький договір” з 1921 р., що його з буржуазною Польщею підписав якраз большевицький уряд.

„Північну Буковину, — пише далі УРЕ, — не зважаючи на рішення Буковинського Народного віча від 3 листопада 1918 р. про возз'єднання Буковини з Радянською Україною — окупувала боярська Румунія; Закарпатську Україну всупереч рішенню Закарпатських Народних Зборів від 21 січня 1919 р. у Хусті про возз'єднання Закарпатської України з УРСР, імперіалісти США, Англії та Франції — включили до складу буржуазної Чехословаччини”.

Відносно Північної Буковини — так, в дні 3 листопада 1918 р. відбулося в Чернівцях величаве всенародне віче, на якому біля 10,000 учасників ухвалили приолучення Буковини до ЗУНРеспубліки, а не до Радянської України, бо такого твору тоді не було. За те від 20 листопада 1917 року конституційно існувала Українська Держава під назвою „Українська

Народна Республіка”. Уряд „Советської Української Держави” створений Москвою під час першої своєї воєнної агресії проти УНР, розв'язався в дні 20 квітня 1918 р. в Таганрозі, вийшовши з України з російськими большевицькими окупаційними військами. Народні Комісари Советської Росії заключили договір в Бересті з Німеччиною і Австрією, в якім зобов'язались:

„Росія зобов'язується негайно заключити мир з Українською Народною Республікою і призвати мировий договір між цією державою і державами почвірного Союзу. Російські війська і червона гвардія мають негайно очистити територію України. Росія заперестас всяку агітацію або пропаганду проти правління або суспільного ладу Української Народної Республіки”.

Ратифікацію цього договору перевів Ленін на Найвищім Конгресі Советів у Москві в дні 15 березня 1918 р. У висліді уряд Советської Росії підписав з Україною договір про перемир'я в дні 12 червня 1918 р. Перемир'я було зірване цойно в грудні 1918 р. З хвилиною появи маніфесту „Тимчасового Робітничо-Селянського Правительства України”, яке сповіщало, що воно йде запроваджувати советську владу в Україні. Це „Тимчасове Правительство” було створене в Росії — Російською Комуністичною Партиєю Большевиків — його членами були тільки росіяни. — Одинокий в ньому українець В. Затонський в своїх спогадах про українську революцію, друкованих в „Літописі Революції” в книзі 5 за 1930 р. переповідає таке:

У Курську покликав секретар Російської Комуністичної Партиї Большевиків, Сталін до себе майбутніх членів уряду Советської України — і цитуємо за Затонським:

„Сталін наказав прибрati зі столу, зачинити двері і сказав «Тепер починаємо».

До справи перейшов він без жадних передмов «Центральний Комітет Російської Комуністичної Партиї ухвалив утворити Советський уряд (України) з Пятаковим на чолі».

ЦК РКП ухвалив — то заперечувати годі”.

А УРЕ хоче переконати читачів, що накинений Україні Москвою уряд — був український!

З ПІДСОВЕТСЬКОЇ УКРАЇНИ

Діялектична пильність

„Комуніст України”, ч. 11, Листопад 1960 р., ст. 1—7, виїмки:

„... Коли ми будуємо комуністичне суспільство та приймаємо правила й закони комуністичної моралі (?!), то ми не можемо толерувати неробства, хапчivостi та прагнення до приватної власностi ...

Немає аж ніякої соціальнiй пiдстави для приватницьких тенденцiй в нашiй країнi тому, що вона зникла за перемоги соцiалiзmu. (Ніби все в прекраснiй згодi із матерiалiстичною iдеологiєю, тобто, коли вiдiбрано в селянина землю, а в робiтника право „дороблятись”, тобто коли позбавленo всiх матерiальних передумов, то наче б людина, як машина не смiє, не повинна прагнути мати своє власне, нiби приватницький гiн, який є niщо iнше як витвiр душових, а не матерiалiстичних первnів людини, не повинен би виявлятися. Ця матерiалiстична настанова, як i багацько других „мудрошiв дiямату” очевидно дiстають в лоб, бо людина, як одуховлена iстota завжди прагнутиме мати свою власнiсть й вiдрiзнятися нею вiд iнших соторiнь — примiтка ред.).

„Але така пiдстава — продовжує далi „Комуніст України”, — iснує в капiталiстичних країнах й капiталiзм намагається поширити свiй погубний вплив на нашi народи ... Ми не повиннi забувати, що наша Советська держава iснує тiльки 43 роки й елементи капiталiстичної моралi, що їх ми одiдчили, нагромаджуvaliсь й росли в психологiї народу на протязi тисячi рокiв. В. I. Ленiн указував, що потрiбно буде десяткiв рокiв для лiквiдацiї цих елемен-tiв”. (Українськi нацiоналiсти вносять яснiсть в ту дiялектичну ломиголовку, а самe: ми приймаємо принцип приватної власностi, але не збираємося „реставрувати” в Українi капiталiзм. Наш суспiльний й господарський лад зв'яться народовластя — прим. ред.).

З механiзацiєю колгоспiв нiяк не везе ...

„Правда України” вiд 1. грудня 1960 р. ст. 2 подає, що „методи наших дiдiв — доїння рукою, ручна годiвля, викидування гною рука-mi — все це анахронiзм в добi спутнiка. Тiль-

ки десять корiв на одну доярку — це теж анахронiзм... Технiки треба. Як же поступає мeханiзацiя?

Ось числа: на початку 1960 р. транспорт на колхозах України було механiзовано на 23%, устаткування на 54% (а на совхозах навiть нижче, бо тiльки 41%), доїння корiв тiльки на 15%. Словом з механiзацiєю в сiльському господарствi чомусь не везе советчикам ...

Ось та сама „Правда України” вiд 4. грудня подає, що тов. Соболь, як начальник харкiвського совнархозу виявив корисну iнiцiативу та пообiцяв виготовити та доставити в 1960 р. 2,000 машин до доення корiв, а тов. Лисняк, голова київського совнархозу 1,300 машин.

І ось рiк добiгає до кiнця. Скiльки справd доставив Харкiв машин iз обiцянiх 2 тисяч? Менше, нiж одну третину, нарiкає пiдганяч з газети. А Київ? Одну п’ятu?

А „Радянська Україна” вiд 14. грудня, ст. 3 в статтi Зорiна нарiкає: це було пiзно в вереснi, а хорольський район в Полтавщинi бувдалекo позадi з доставою ярини. І тут не було вiправдання. Вправd лiто випало не дуже добрe, але ярина росла хороше. Вони напросто забули потурбуватись про неї ...

Студенти в Українi в голодi зустрiчають Новий Рiк

„— Альошка, дай запалити! Чуєш? Дай хочбичка.

— Мм... одв’яжись. Сам останню допалую.
— Скнара!”

„— Ех, — mriйno зiтхає Данько Волинець; вiд його ‘могутнього подиху пiд ним жалiбно квiliть вузьке залiзne лiжko. — Зараз поряднi люди печуть пироги, смажать гуску, купують у гастрономi ...

... — Замовкни, Даниле, i не терзай мосi душi, — огризнувся Вiктор. — Смажена гуска, пироги ... Обивательщина! ..

... — А ти, либонь, вiдмовився б?

— Я? Гм... як тобi сказатi? Просто я стою вище вiд цього. А от на тебе дуже gnivається наша ofiцiянтка Нiночка.

— За що?

— „Замордував, — каже. — Не встигну, — каже, — поставить на стiл повну тарiлку хлі-

ба, а вона вже порожня. Тільки й знаю, що бігати та вашому Данькові хліба підносити. Це, — каже, — не студентський, це вже якийсь собачий апетит".

— Стане собачим, коли п'ятий день посидиш на самому борщі та чаї, — сконфужено виправдується Данько...

— Сесіє, сесіє ти моя,
Лютая магухо ти моя! —

затягує Віктор, вмощуючись на ліжку. Ні, братці, не лежить у мене сьогодні душа до підручників, хай їй усячина. Данило, ти вже розправився з своїм англійським хвостом?

— Розправився. Я б зараз з печеним пороссям розправився, — тоскно гуде Данило. — У людей Новий рік, а у нас...

— Сумні твої справи, Данилочку, — співчуває Віктор.

— Сумні..."

Аж ось у хлопчачій бурсацькій кімнаті відчиняються двері, і на порозі з'являється їхня подруга, студентка Надійка.

— Переказ! Для Володимира грошовий переказ!

У руках дівчини біліс листок паперу — поштовий переказ на гроши.

Радошам серед студентів немає меж. Усі заходить до столу.

„— Насамперед — візьмемо краківської...
По триста грамів ковбаси на брата...

...— Може, дівчата по триста не з'їдять?

— Ми їм допоможемо, — заспокоїв (Віктора) Данько...

— Шампанського для торжества, — підказав Віктор.

— Зажди з шампанським, тут істотного треба. Огірочків солоних побільше — дешево і сердито.

Незабаром розкішне меню новорічного вечора було складено".

Але, — оповідає далі письменниця Лариса Письменна, — до того розписаного меню не вистачало головного: Володьки, якому прийшов грошовий переказ, а без якого не можна було одержати на пошті грошей. Надходила вже восьма година вечора. Пошта ось-ось зачиниться. Брешті, прибігає Володька. Хлопці чимдуж поспішають з ним на пошту. Пошта, на щастя, ще відчинена. Але... Володька за-

був свого пашпорта, без якого грошей не видають.

Пропав новорічний вечір, пропало й „розкішне меню" з солоними огірочками!

Розпуха. Сум. Досада. Злість. Та хлопцям знову підкочується „щастя". До них у кімнату стукає хтось. Увіходить якийсь чолов'яга з течкою. Студенти відразу його впізнають — не перший же раз!

Питають студенти советського „фертретера":
„— Що там у вас?

— Один вагончик цементу на п'ятдесят тонн. Швиденько розвантажите, і двісті карбованців у кишенні. Поїхали?

— Де вивантажувати?

— Та на будівельному майданчику.

— Триста, — категорично заявив Віктор. — Триста і ні копійки менше.

— Та що ви, голуб'ята? Там вам роботи на дві години. Двісті п'ятдесят.

— Погоджується, — шепоче Данько. — А то він у чотирнадцяту кімнату піде... ой..."

Але прибулий начальник усе ж погоджується на триста, і хлопці поспіхом біжать розвантажувати цемент. Робота важка, скоро вже й дванадцята година, в кімнаті хлопців давно вже столи дівчата позастеляли... Ждуть дівчата хлопців, а їх нема. З них, у грудневу передноворічну ніч під струмками котиться — коби вже цей клятий „вагончик" із цементом вивантажити та встигнути ще на двірці закупити харчі...

Коли за всяку кров, пролиту на землі, впімнеться її рід, то яка помста буде за кров українського народу, пролиту від гетьмана Наливайка по сьогодні, пролиту великими потоками тільки за те, що він шукає волі, крашого життя на своїй рідній землі і думав думками, враженими всієї людськості?

З „Історії Русів”

В урогістичих актах законодатників, у війні за волю і в повстаннях виявив наш народ свою непохитну волю — жити незалежним, державним життям.

Симон Петлюра

Нас ніколи не запитають — скільки в нас було зброї й амуніції, зате запитають — гому ми залишили довірені нам позиції.

Михайло Колодзінський

O. Музигенко

РОЗБУДОВА ТЕРИТОРІЯЛЬНИХ ВІЙСЬК

Промовляючи у Москві на засіданні Верховного Совету, Хрущов заповів, що впродовж двох років советський уряд зменшить чисельність свого війська на 2,4 мільйона вояків. При цьому він подав, що у 1955 році советська армія мала 5,760.000 вояків. Ці перші офіційні дані про стан збройних сил СССР, а також заява Хрущова, що „наша могутність полягає тепер в атомових ракетах”, і ця могутність не зменшиться від скорочення війська, бо СССР має їй якусь нову нечувану зброю, — так притягли до себе увагу цілого світу, що маленьке речення московського диктатора про творення територіяльного війська перейшло майже непоміченим.

Пропагандивне значення цього заходу, напередодні Паризької конференції, було зовсім ясне. Чи наведені дані були правдиві й чи цю реформу большевики будуть справді здійснювати — це були головні питання, на які намагалася відповісти світова преса.

Та тут важно звернути увагу на ось такі питання:

1. Велике кадрове військо — це тягар, який не тільки коштує великих грошей, але й відриває від виробництва дуже багато людей. Чисельна армія у мирному часі зменшує темп розвитку індустрії та сільського господарства.

2. Советське військо не може бути дуже зменшене. Чисельної армії вимагає сама довжина суходільних кордонів Советського Союзу. Який з цієї ситуації вихід? Усі держави знаходили його в творенні територіяльних армій. В умовинах СССР „територіяльник” не тільки маршуватиме у власних черевиках та одягу, не тільки приноситиме з собою власне пішоно та інші харчі, але, якщо держава скаже, ще й оплачуватиме своїх інструкторів. Отже, з самих цих міркувань територіяльна система була б корисною для Москви.

3. Заповіджена Хрущовим демобілізація може мати й політичні причини. В СССР вже давно не проводилося „чисток”. Хрущов, взагалі, — своєї чистки ще не провів. Кожна чистка в ССР проводилася спершу в армії, частково шляхом переміщень, переформувань та демобілізації.

Але ця „демобілізація” має їй інші причини. На периферіях ССР розбудовується промисловість, освоюється цілинні землі та ін. Утримувати там робітників — коштує дуже дорого, до того ж мало охочих є їхати в ті „гиблі краї”. І ось туди на примусову працю іде друга група „умовно демобілізованих”. Третій передбачуваний тип „демобілізованих” також треба взяти у лапки. Ці взагалі не будуть демобілізовані, а підуть, як інструктори, для організації територіяльної армії.

4. Що може, у цифрах, дати творення советської територіяльної армії? Припустімо, що інструктори становитимуть тільки 25% демобілізованих (они бо також можуть бути інструкторами „без відриву від виробництва”). Тоді $2.400.000 : 4 = 600.000$ інструкторів. Коли кожен з них за два роки вишколить хоч 50 вояків, то чисельний склад територіяльної армії становитиме $600.000 \times 50 = 30.000.000$. Навіть коли тільки одна шоста частина демобілізованих піде в інструктори, то вишколять вони 20 мільйонів вояків. Коли взяти під увагу можливість вишколу також і жінок, то неймовірного нічого тут нема. Отже, Хрущов проголошує зменшення армії на 2,4 мільйона, щоб фактично збільшити її до 17,6 мільйона. Це вже не „мужицька”, а „хрущовська аритметика”.

Можна припустити, що військову дисципліну й організацію територіяльного війська поширять в ССР також на виробництво. В ССР можна очікувати тотальної воєнізації населення.

Для Росії завжди особливою проблемою було покликання до армії та військовий вишкіл сільського населення, бо саме воно становило й становить більшість вояцтва. Як може бути запроваджена територіяльність на селі? Відповідь на це дає хрущовський проект колгоспних міст (агроміст).

5. Хрущов, за сталінських часів, був найбільшим фахівцем у тому, що на партійному жаргоні називалося — брати селянина „за морду”. Й хоч одного разу він уже ледве не втратив влади через свій проект колгоспних міст, проте, думки тої не залишив. Тепер постає можливість підійти до того самого проекту з ін-

шого боку. Адже кожен з нових інструкторів може бути й готовим командантом колгоспного міста.

Селянина треба, нарешті, позбавити отої присадибної ділянки, яка ще допомагає йому зберігати рештки матеріальної незалежності та ініціативи, довести його до морально спролетаризованого стану шляхом створення колгоспних міст, на взірець аракчеєвських військових поселень. Позбавити селянина останнього клаптика індивідуальної землі, що ще зогріває почуття власності, окремої хати, у якій не можна його сконтрлювати — це значить перетворити його на сільсько-господарського робітника.

Отже, проект демобілізації провіщає й наступ на українське селянство.

6. Проект Хрущова передбачає оселення деякої частини демобілізованих уздовж далеко-східніх кордонів ССР. З цього видно, що Москва не дуже певна свого китайського сусіда.

7. Ставка ССР саме на масове військо. Советські далекосяжні ракети ніяк не могли б протистояти малим та середнім американським уже через те, що головну вагу їх забирає пальне, а не вибухова речовина. Продукція їх далеко складніша й дорожча. Советські підводні човни не такі оперативні, як американські мисливські підводні човни. Подібно до того, як „Мессершмідти“ вистрілювали „сталінських соколів“, американські субмарини нищитимуть хрущовські.

8. З цього погляду можна скоріше зрозуміти й тактику Хрущова щодо атомової зброї. Поки він ще не готовий із своєю масовою армією, атомова зброя йому потрібна для залякування.

Натомість, як тільки велику советську армію буде створено і Москва матиме *абсолютну перевагу в гисельності* війська, атомова зброя буде тільки небезпечна для неї. Советські пропозиції щодо заборони атомової зброї, включно із знищеннем її запасів — цілком щирі. Тільки Москва сама ще не готова до їх здійснення, і тому покищо гальмує ухвали.

9. Ентузіазм Хрущова у готовуванні Паризької конференції також був непідроблений. Із пляном створити за два-три роки 30-мільйонову армію він уже був готовий до ступневого (відповідно до темпів створення армії) атомового роззброєння. Поки перебудувалося б західні армії, він уже мав би *абсолютну перевагу*. Але

випадок з літаком „У-2“ змішав усі його карти. Тяжко повірити в те, що Хрущов і раніше знав за ці розвідчі лети. Майже неможливо повірити й у те, що „У-2“ зістрілено проти летунською ракетою. Фото літака виглядає не так, що він упав, а так, ніби він невдало приземлився. Вибух ракети мусів би зруйнувати його ще в повітрі. Як могли заціліти в ньому такі тендітні речі, як фотокамери?

Припускаємо, що лети „У-2“ були *повною* несподіванкою для большевиків, як несподіванкою було для них і те, що всі їхні таємні рампи і, здавалося, загублені у нетрях Сибіру заекреченні фабрики перестали бути для ЗДА таємними й засекреченими. Очевидно, після того, можливість несподіваного нападу на ЗДА відпала, ЗДА могли говорити у Парижі з позиції абсолютної переваги, і тому тої конференції треба було будь-що уникнути. Відтак знайдено вдалий пропагандивний вихід, успіхові якого ніхто не сприяв так, як самі ЗДА.

10. Париж мав бути мировою конференцією, але завданням його була б регламентація нової війни. Взаємні гарантії незастосування атомової зброї дали б старт до нової війни, яка вже потрібна Росії. Поки існують Німеччина, Англія та решта Європи — не може бути повної стабілізації Росії. 30 мільйонів війська не готовують тільки до оборони, навіть у Росії.

„У-2“ завдячуємо пересунення війни на пізнішу дату. Випадок цей зіпсував дещо розгрому для ЗДА, але для Росії він знищив цілу гру. Чи дадуть ЗДА змогу творити велетенську армію в Росії тепер, коли можливість несподіваного нападу зведено до мінімуму?

**

У теперішньому світі все йде навпаки: армії зменшують для їх збільшення, мирову конференцію скликають для розв'язання нової війни, роззброєння перетворюється на перший крок до бою, а атомова зброя ЗДА продовжує бути єдиною гарантією *миру*.

Наша боротьба — це щось більше, ніж сама національна боротьба, бо наш ідеал свободи — це ідеал всіх вільних людей.

Степан Бандера

В ДОПОМОГУ ВИШКОЛОВІ

ЧИ СПУТНІКИ ПІДТВЕРДЖУЮТЬ „НАУКОВІСТЬ” ДІЯЛЕКТИЧНОГО МАТЕРІЯЛІЗМУ?

Краєвий автор У. Кужіль вже декілька років тому довів ненауковість діялектичного матеріалізму. Важніші місця з цієї статті застивав в своїй роботі д-р Петро Мірчук. Та все це діялося перед вилетом спутників в піднебесні простори. Тепер же частина філософів в ССР пробує вмовити в науковців світу перевонання, мовляв, „існують закони діялектичного матеріалізму, які привели до кружляння спутника довкруги землі”.

Чи правда це? Чи за законами матеріалізму чи за іншими законами астрофізики зо свистом кружляють спутніки „угорі”? Офіційна теорія каже, що так, але справжні наукові дослідники, зокрема фізики заперечують цю теорію. І так при відкритті всесоюзної конференції для філософічних питань модерних природничих наук в жовтні 1958 р. президент Академії Наук А. Н. Несмеянов заявив: „Природничі науки найновішої доби вимагали нової філософії й здобули її в діялектичному матеріалізмі. Діямат одинокий послідовний науковий світогляд забезпечує (зв’язок) поєднання матеріалістичних філософів та прогресивних дослідників природи й веде до успішного розвитку модерного природознавства”.

Зате д-р Гернек з східньоберлінського університету запитує: „Чи великі й надзвичайно важливі для питань світогляду відкриття останніх десятиріч, а між ними теорія квантів, спеціальна та загальна теорія згладності, механіка хвиль, досягнення в ділянці ядерової фізики стались можливими або заіснували дякуючи приміненню діялектично-матеріалістичної методи пізнання?”

Ставити питання значить перечити. І справді, як сам Айнштайн свідчить він був під впливом Юма, Маха, Пойнкарé, отже тих філософів, яких Ленін в своєму „Матеріалізм-і та емпіріокритицизм-і” вважає противниками філософського матеріалізму. Їх зрештою комуністи поборювали. Де Броглі, Гейзенберг, Дірак, Борн, Паулі і інші фізики, розвиваючи елементи модерної теорії квантів були не матеріалістами. Також Планк зо своїм гаслом

„до Бога” не може бути причислений до матеріалістів. Отже не можна аж ніяк твердити, що ці дослідники якнебудь свідомо послуговувалися матеріалістичною діялектикою, як теоретично-методичним способом при їхніх дослідженнях та відкриттях.

Бо ж якщо діялектичний матеріалізм справді був би науковим світоглядом, так, як матеріалісти в своїй пропаганді та в іхніх теоретично-ідеологічних виводах намагаються дівести, то не було б місця для напруження між дійсною науковою та світоглядом. Така згода між природознавчими науками, а світоглядом або коротше між фізикою й діяматом випливила б з того, що і наука і світогляд мали б спільне джерело пізнання (для християн таким джерелом пізнання є об’явлення). Так отже, коли б діямат дійсно був ніщо інше, але філософське вивершення наукового (природничих наук) думання — не було б місця на боротьбу матеріалістичних ідеологів проти науки.

Не було б теж потреби всяких „чисток” та „переполікування” мозгів вчених тощо. В дійсності якраз при діяматі спостерігаємо цілком серйозні суперечки між ідеологічною доктриною і, напр., фізикальними вченнями дослідників природничих наук. Це й показує або наявно доводить, що діямат не є „науковим світоглядом”. Насправді діямат є тільки накинена науці ідеологія, яку намагаються узгіднити з науковою в той спосіб, що наука має йти на послуги ідеології й так вона мусить затратити (елементи, ознаки) правдивої науки й стати покруччям. В міжчасі, очевидно, йде боротьба між діяматом і науковою й доказів, свідоцтв на те є багацько, хоч і існує зализна занавіса. Проту боротьбу можемо судити на підставі відгуків її у формі дискусій між „догматистами” та „ревізіоністами” і т. д. Науковці на заході повинні пильніше студіювати ці дискусії. Напр., багацько можна повчитися із факту буйного розквіту слави напого земляка, біолога Лисенка, що за Сталіна „попав в неласку” й був майже живцем погребаний, то знов виникнен-

ня його в останніх роках, як світової слави вченого, про якого мабуть усі професори американських університетів знають та дискутують.

В цій тут статті немає в пляні проводити зразків коливань, дискусій чи навіть боротьби між науковою а діяматом, так, як не хочеться заперечувати, що, напр., в ділянці математики, зокрема в ділянці рахунків правдоподібності або ж в атомовій фізиці учени, що живуть на території СССР мають досягнення. Інтересно, що ці вчені радше відкликаються до Енгельса та Леніна. І друге інтересно те, що сьогодні в марксистській літературі є намагання всіх тих вчених, що не були матеріалістами, але були визначними дослідниками представити як таких, які „несвідомо” станули на базі діямату ї тільки дякуючи йому добилися успіхів. Так то і Галілея й Ньютона, як і загалом великих дослідників природничих наук історії доведеться визнати „несвідомими” діялектичними матеріалістами. Але в такий спосіб можна довести до звінання діялектичного матеріалізму із якимсь „наївним” реалізмом або з якоюсь спонтанною діялектикою, ц. зн. так могло б дійти до повної нівелляції підставових різниць між марксистською філософією, а всіми перед- і позамарксівськими світоглядовими системами та до утворення якісно нового діялектичного матеріалізму, своєрідного неомарксо-енгельс-ленінізму.

На всякий раз на питання, чи (марксизм) діямат в теперішній його формі є відповідна наукова метода дослідження, що її можна свідомо, повністю й пляново застосувати так, як інші методи дослідження, потверджуючої відповіді не можна дати. А раз він не є добрий як наукова метода, то як можна казати, що діямат є науковий та ще й передовий світогляд?

Крім цього треба з притиском підкresлити, що природничі науки в своєму скорому розвитку випередили розвиток діямату, який як філософія мов черепаха не наспіває ідеологічно скопити нові надбання науки.

(Продовження буде)

Не з'їздами й нарадами відбудуємо Україну. Національна Україна постане як вислід нашої боротьби, нашої хоробрости й самопосвяти.

Михайло Колодзінський

Б. Г.

НОТАТКИ НЕ В ТАКТ І БЕЗ ТАКТУ

**

Не в усьому міг і можу погоджуватися з Д. Донцовим. Але одне признаю йому на всі сто. А саме, що він наважився піднести мужній голос проти муркотіння травоїдних гречкосіїв і речників безстаттєвих бджіл-робітниць, проти більшеньких і меньшеньких крамарчиків, крамариків і крамаренків із „народолюбного” тaborу, прерізних підпанків і полупанків, і взагалі проти всіляких „фірчиків” і „штатиків”, що з превеликим апломбом, щоб не сказати гостріше, намагалися й намагаються ще й досі на панські стільці володарів і вождів залізати...

І нема дива, що тоді великий галас зчинився!

Розворушена купа почала затроювати повітря з думкою тим отруїти зухвалого речника...

Хай з того багатіють!

**

Якийсь здібний чолов'яга (з Західної Німеччини вклав в уста ост-зонального комуністичного обер-бонзи, Ульбрихта, слова про симпатиків комунізму й комуністичних нікодимів у Західній Німеччині: „корисні ідюти” (*nützliche Idioten*).

Чи сказав так Ульбрихт, чи ні, це не грає ролі. Важливим є те, що окреслення це дуже влучне, і його можна розтягнути на подібних осібняків у всіх країнах світу.

**

Чому пани (персонально чи у своєму продовженні) воліли вернутися в болітце „малоросійщини”?

А тому, що вони давно вже перестали *панами* бути, а навіть і хліборобами стали поганенькими, скидавши свої обов'язки супроти землі, обов'язки господаря на управлюючого чи на орендаря. Бо *пан* це той, що формує життя, а не принатурюється до нього, до його вимог і обставин, не вгинається під подувом різних вітрів, а ставить їм чоло. Пан і опортуніст це вогонь і вода!

В. Липинський увів замість „пан” тямку „аристократ” — у розумінні — найліпший. При чому рішає тут не походження (предки), не майно, а певні властивості даної особи, з яких найголовніші: віра у правдивість обрано-

го собі шляху і здібність завжди і в усьому йти в лінії не найменшого, а найбільшого опору.

Рівно ж не слід пускати з ока поділу В. Липинського людей за типами, а саме: на продуцентів і непродуцентів та войовників і невойовників. Комбінації з чотирьох типів охоплюють склад цілої громади, нації. При чому „войовник” це не обов’язково людина в уніформі й озброєна по зуби. До войовничого типу, як каже Липинський, може належати і цивіліст у маринарці.

Аристократія — найліпші люди з усіх класів і станів — це еліта нації, її провід.

Коли провід нації складається з псевдо-аристократії (ніби-панів*), тоді нація переживає доби підупаду, часте повторення яких може довести націю до повного занiku, до втрати власного обличчя, до стану погною для розросту й розквіту інших націй.

Це під увагу тих молодих, що панами намір стати мають!

**

Лаври Архиєпископа Кентерберійського відібрали сон у патріярха Московського Алексія. Почувши про відвідини Папи д-ром Фішером, він чим швидше подався до грецького архіпастиря, щоб поговорити на тему обєднання всіх православних...

Куди кінь з копитом...

На жаль, тепер люди швидко забувають нещодавні події чи роблять вигляд, що забули їх, бо ті події не пасують до їх теперішнього краму, мовляв, не модні.

Писався рік 1927.

Фатальний рік для Московської Православної Церкви. Це тоді заступник Патріярха (Тихона), митрополит Сергій змінив віхи й прийняв „благодать” з рук Сталіна-Богозаперечника.

До цього часу належить, як подає про це у своїй книзі „Was die Hunde heulen” („Про що вовки виютуть”) німецький пастор Аврель фон Юхен (Awrel von Jüchen), звернення засланих на Соловки православних духовних достойників до митрополита Сергія.

Ось витяг з того звернення:

* Однаково, чи це перекисле старе вино, чи недокисле молоде.

„Коли тепер з найвищого місця, з гієрархічного стільця перед вівтарем дзвенять слова лицемірства, людського страху, клевети і ложі — чи не святкує тут лож свою остаточну перемогу? Або Церква є справді чиста наречена Христова, царство Правди, тоді правда є повітрям, без якого ми не можемо жити, або, якщо вона живе так, як у цілому світі, від ложі і в ложі, тоді все лож, усе, кожне слово, кожна молитва, кожне таинство...”

Надзвичайні слова!

Так було 33 роки тому. Ми знаємо, хто є батьком ложі, й ми знаємо, що тьми воїнства його незчисленні... Не в цьому жах, а в тому, що тепер по кількох десятиріччях обернення Московської Православної Церкви в прибудівку советського державного комапарату деякі чільні християни на Заході все намагаються ввійти в „молитовне єднання” з тим сов. департаментом, що носить назву церкви.

Яка осторога для Української Православної Церкви в долі її молодшої сестри, отої „нареченої”, що втіху знайшла в обіймах... сатани!

**

Один другяка мій надіслав мені „Літературну Газету” (орган правління Спілки письменників України, Київ, ч. 1, 1961).

Загально: в порівнанні до „старшої сестри” своєї, московської „Літературної Газети” молодша — далеко кущому до зайця.

Зокрема: дещо там є і pro domo nostra (еміграція) — горох з капустою, приправлений повстяною лайкою „височайше утверджданого образца” (Хрушчов). Назва цього варива: „Розпадеться луда”.

Яка бездарність!

ПРО МИСТИЦІЯ

Справді вимагається відваги для фронтової атаки на головну структуру й головні лінії природи й тільки боягутства, коли підходимо до справи за допомогою деталів й побігніх ціх: в дійсності мистецтво — це битва.

Образ це перш усього продукт уяви мистця; він не сміє бути копією. Коли ж додати до цього два три натуруальні акценти, звигайно це не шкодить. Повітря, що його спостерігаємо на малюнках старих мистців, ніколи не є це саме повітря, що ним дихаємо.

ВІЗВОЛЬНО-РЕВОЛЮЦІЙНІ ЗАВДАННЯ ТА РОЛЯ ОДИНИЦІ

(Передрук з країнових матеріалів)

Наша боротьба змагає не тільки до перебрання влади в УССР, до зміни суспільного, чи господарського устрою, це теж боротьба за новий тип творчого активного українця. Це великий історичний змаг віками поневолюваного народу за всі ці переміни взяті разом: за духове відродження народу, за віднову УССД, за побудову в ній нового, кращого суспільно-політичного й господарського ладу.

Вже з цього короткого накреслення завдань, що стоять перед нашим рухом, ясно видно, що сягнути ці завдання самою тільки збройною боротьбою не можливо.

Як сказано, наші візвольні змагання і наша боротьба охоплюють цілість життя нашого народу й кожну його ділянку. Ми боремося для того, щоб:

1) охоронити й по змозі якнайкраще зберегти наш народ і наші організаційні кадри як фізично, так теж духово й матеріально від ворожих ударів;

2) охоплювати організаційною сіткою всі українські землі, підтримувати народ на дусі, а наші кадри в постійній бойовій готовості;

3) підготовляти наші кадри і весь народ до відбудови УССД;

4) нашим словом, чином і боротьбою відродити наш народ, зацівізувати його духово, політично й суспільно-громадсько, розвинути в ньому національну свідомість, почуття власної гідності, любов до своеї батьківщини й її минулого, тугу до її творчого майбутнього;

5) підготовляти остаточний збройний зрыв усього народу для знищення окупації й побудови УССД;

6) вже сьогодні підготовляти основи для якнайкращої побудови й розвитку нашого державного, суспільно-політичного й духовно-культурного життя та виховувати в тому напрямку кадри й народ; для тієї цілі в нас вже сьогодні продискутувуються, студіюються й опрацьовуються пляни й програми з усіх цих ділянок нашого суспільного й державного життя; це знаходить своє відззеркалення в постановах III. НВЗ ОУН та Платформі й Устрою УГВР;

7) вже сьогодні підготовляти основи під нашу міжнародну політику.

Отже, як бачимо, збройна боротьба це не одинокий зміст нашої візвольної боротьби і навіть не найважливіша її ділянка — особливо тепер, у „мирних“ умовах життя СССР. Для належного виконування всіх цих завдань, що охоплюють майже ціле життя нації, потрібно такого апарату й механізму, що його має модерна держава, потрібно багато установ, різних референтур тощо. І тільки тоді, коли всі ті ділянки належно працюватимуть, наш рух зуміє якнайкраще вив'язатися з узятих на себе завдань і обов'язків.

Та в обличчі цих велетенських завдань наші спроможності реалізувати все те, є сильно обмежені з однієї сторони, нелегальними підпільними умовами нашої діяльності, з другої ж — великим натиском і безпощадною боротьбою ворога. Все те накладає на наш рух і на кожного його члена ще додаткові обов'язки-вимоги:

а) не обмежуватися в праці до однієї котрієї ділянки, але працювати, де тільки можна й де це найбільш потрібно;

б) не виробляти тільки якоєві означені норми, але працювати скільки сил і давати з себе якнайбільше;

в) не ждати лише доручень і вказівок, але в рамках цілості нашої боротьби проявляти власну ініціативу й почин;

г) працювати над піднесенням свого фахового знання і духовно-культурного рівня свого ж довкілля, особливо в тому часі, коли немає якоєві пильнішої загальноорганізаційної роботи;

г) допомагати друзям на інших ділянках, коли в нас хвилево менше праці;

д) вивчати теж інші ділянки нашої боротьби.

Словом, кожний член нашого руху, це не якийсь урядовець, фахівець, робітник чи вояк, що обмежує себе до якоєві однієї ділянки, фаху й там виконує свою норму, але це в першу чергу повновартісний член нашого руху, що віддає все своє знання й здібності, всі свої сили й цілого себе на службу нації й для реалізації ідей та кличів нашого руху.

P. Ратник

Д-р Ол. Соколишин

УКРАИНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ КОЗАЦТВО „ЗАПОРІЖЖЯ”, ЧИННИЙ ФАКТОР У ФОРМУВАННІ СВІТОГЛІДУ БУКОВИНСЬКОЮ УКРАЇНИ

Студентство кожної нації — це її мозок, це її національно-рушійна сила. Студентство Прусії, зокрема його організації чи корпорації, що плекали дух національного лицарства, були основним спричинником з'єднення Німеччини як окремої національної держави. Румунські студенти, що студіювали до першої світової війни в університетах Паризу та Берліну, створили підложку під румунський політичний рух в обох провінціях Валахії та Молдавії, що дало почин до збудування „Великої Румунії” по першій світовій війні. Не могло бути інакше й з українським студентством, яке постійно боролося за право української нації на своє окреме національно-державне буття. Слід пригадати факт, що 1 липня 1900 р. український студент Адам Коцко кладе своє юне життя в боротьбі за український університет у Львові. З недавних Визвольних Змагань України стає дороговказом для грядучих поколінь шлях студентів України, що під Крутами загородили дорогу червоним когортам дня 29 січня 1918 р., Також покійний Провідник ОУН сл. п. Степан Бандера розпочав свій політичний рух будучи студентом.

Не могло бути інакше й з студентством Зеленої Буковини. Історія українського студентського зорганізованого життя Буковинської України сягає часів заснування університету в Чернівцях 4 жовтня 1875 р., що сталося в сторіччя приєднання Буковини до Австро-Угорщини. Того ж року постає в Чернівцях перша українська студентська організація „Союз”, що носила національні синьо-жовті ленти. Під впливом студентських корпорацій Відня, Гайдельбергу та Праги, 10 травня 1910 року постає в Чернівцях перша українська студентська корпорація „ЗАПОРОЖЖЯ”, що в 1960 р. в Нью Йорку відзначила свій 100-семестровий ювілей. Ця перша українська студентська корпорація зуміла поєднати старі Запорізькі традиції з студентським духом корпорацій. Ця організація скоро стає речником всього українства Зеленої Буковини. „Запоріжці” беруть участь у всіх проявах суспільно-політичного життя Буковинської України. Коли в Києві царська влада закриває „Проблему”, то „Запоріжці” 1913 р. на знак протесту, вибивають вікна в царсько-російській амбасаді в Чернівцях. Під час наших Визвольних Змагань „Запоріжці” на підставі рішення Ради Козацької масово вступають в ряди українських армій в обороні святих й природних прав України на волю і державність.

Повертаючись на свою вужчу Батьківщину — Буковину, понад двадцять років ставлять опір румунізаторській політиці.

Варто згадати, що за їхнім почином ведуться курси українознавства, засновується музично-співоче товариство „Буковинський Кобзар”, спортивний клуб копаного м'яча „Довбуш”, український театр, школа. Члени „Запоріжжя” ідуть з доповідями по всіх заку-

тинах Буковини, не поминаючи наших улюблених гуцулів. Рік-річно величаво відзначають роковини Генія України Тараса Шевченка, бо клич „Запоріжжя”: „Боримося! Поборемо!”, взято від нього. На одному із таких святкувань висвистують в Чернівцях румунський національний гімн, що його відспівування домагався окупант української Буковини.

Дякуючи ініціативі „Запоріжців”, відсвятковують роковини Ів. Франка, ювілей Ольги Кобилянської, та, помимо заборон, ювілей Буковинського Солов'я, Осипа Юрія Федъковича й інших. „Запорожці” вдержують зв'язок із нашим П'емонтом — Галичиною, з еміграцією в Празі й Відні тощо. Почесний Батько „Запоріжжя” проф. д-р Володимир Залозецький стає сенатором та правним оборонцем всього українства Зеленої Буковини перед румунськими знущаннями. „Запоріжжя” було одним із основних факторів в обороні Буковинської України, й не дивниця, що одержало воно багато привітів на Ювілей в Нью Йорку, де й прийнято резолюції Генеральної Ради Козацької „Запоріжжя”, в яких вітають Президента ЗДА, Прем'єра Канади, Іх Ексцеленцію єпископа Платона Корниляка, УККА, КУК, ЦЕСУС, ТУСМ, Корпорацію „Чорноморе” й „Запоріжжя” в цілому світі.

3 ПРЕСИ

НАЦІОНАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

Коли дитина має 4—5 років і є нормально розвинена умово, треба її віддати до українського садка-предшкілля. Там вона навчиться жити в гурті ровесників, стає товариською, поступливою, поділиться солодощами чи чим іншим з іншою дитиною, позбувається єгоїзму. Це особливо важливо для одинаків. Не пожалуйте, батьки, цих кілька долярів тижнево, що їх треба заплатити на утримання садка й заплату до свідченій учительці-садівничі. Ваша дитина має там майже цілоденну опіку, виховання, навчання й іжу. Її навчати українських пісень, віршів, казок, забав, ручних дитячих робіт, дисципліни, патріотизму та ще й погодуєть. Коли дитина в українському садку, мати має розв'язані руки — може йти до праці.

Треба дітей посыпати не тільки до свого садка, але й до школи, де вчать українознавства, на курсі українських танків, на хор, до українських музичних шкіл, до студії сольо-співу чи до української мальської студії, залежно від того, до чого дитина має хист. Діти наші повинні бути членами Пласти або СУМА, іздити по змозі на їхні табори вліті. Скажете, чи можна дитину так перемучувати? Краще хай дитина вчиться, працює, хай не має часу шукати собі поганого товариства, бігаючи по вулиці.

У наших школах треба вчити дітей не тільки читати й писати по-українському, але й задержати в них духа українського. Всі „мудроці” — не лише українські, — з граматики, історії, географії, — діти скоро забувають, зате українські забави, пісні, вірші, національні свята, концерти у школі, залишаються в пам'яті на ціле життя. Діти повинні на перервах у школі та вдо-

ма гратися, співати, розважати себе українськими забавами-грами. Треба проводити в школі з молоддю бесіди з нагоди різних національних та церковних річниць-свят.

Свята Покрови, Листопад, 22 січня 1918 і 1919, Крути, Базар, Карпатська Україна, Шевченка, Франка, Лесі Українки, О. Басарабової тощо, дають багато тем до розмов. На актуальні теми з нової історії України, яка твориться на наших очах, — про смерть Симона Петлюри, Євгена Коновалця, Степана Бандери, про вивіз наших людей на заслання й каторгу, про вивіз тепер молоді на цілінні землі, про штурмний голод в Україні у 1933 році, — про все це треба з учнями говорити в приступній формі. На кожному кроці треба підкреслювати красу Української Землі, велич нашої — княжої і гетьманської держави, спорднення родами в Європі: Франції, Англії, Польщі, Угорщині, Норвегії та в інших державах.

Старшим учням треба звернути увагу, що наш народ з природи свободолюбний і демократичний. Не всі князі були дідичні, їх часом покликували на престол. За князів скликали віча. Гетьманів козаки вибирали. Президент також був вибраний. Самодержців-тиранів у нас не було. Ми не гнибли інших народів. Треба показувати картини, альбоми з архітектурними пам'ятками: церквами, й іншими будівлями-замками, фортецями, палатами, хатами тощо, наші чудові краєвиди, образи наших мистців, ілюстрації наших прегарних народніх одягів: боярських, княжих, гетьманських, козацьких та селянських. Дітям треба пошити українські строї з різних сторін України, а не з однієї якоїсь області. Вони будуть вдягати ці строї при нагоді національних свят у школі чи поза нею. Дівчата повинні носити вишивані блузки й суконки. Треба підкреслювати красу нашого обряду, наших іконостасів, церковного малярства, як от фрески й мозаїку Софійського Собору у Києві тощо.

Треба також говорити дітям про наші старі звичаї на Різдво, Великдень, Зелені Свята, на Івана Купала і т. д. А пам'ять про померлих наших рідних, героїв, могили-цвинтарі — це теж теми до принагідних бесід. Навчати їх, що в нас є та внутрішня культура, яка сидить у нашого народу вже тисячоліття, а не дешева „цивілізація”-тандита на показ. Говорити їм про прив'язання українців до своїх старих батьків, до родини, до близьких та про поміч їм, що у нас не віддавали так з легким серцем батьків до старечого дому, аби позбутися клопоту з хати, як це, на жаль, діється тут. Не раз наші Сестри-монахині говорять до учня по-українськи, а він відповідає по-англійськи, — мовляв, йому так легше...

Багато значить також обстановка приміщення, в якому дитина перебуває. Дома повинні бути українські образи святих, портрети наших великих, заслужених людей, а передусім Хмельницького, Мазепи, Шевченка, Митрополита Андрея, наш герб — Тризуб і інші. Повинні теж бути вишивані занавіски, скатерті, рушники над образами. Також і кляса повинна бути гарно удекорована. Одна з наших учительок мала найгірше приміщення в школі, через брак кляс, а так гарно при-

ВІПАНУЙМО ПАМ'ЯТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ВИКОНОЮЧИ ЙОГО ЗАПОВІТИ

ЗАКЛИК КРАИОВОГО КОМІТЕТУ ПАМ'ЯТНИКА
ШЕВЧЕНКОВІ В ЗДА

(Винятки)

„І мене в сім'ї великий, в сім'ї вольній новій,
Не забудьте пом'янути незлім, тихим словом!”

Т. Шевченко

Українці в З'єдинених Державах Америки!

Цього року Божого 1961-го, дня 10-го березня, сповняється СТО РОКІВ з того часу, як у далекому, чужому й холодному Петербурзі помер на 47-му році життя, замучений ворогом, найбільший Син Українського Народу, його Геній і Пророк, вселюдський Борець за Волю, ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

„Немає з нас ні одного достойного пророкти рідне українське слово над могилою Шевченка; вся сила і краса нашої мови тільки йому одному одкрилася!” — говорив тоді над відкритою домовоюю Шевченка його сучасник і друг, Панько Куліш.

Сто років, які минають від часу смерті Тараса Шевченка, дають нам не тільки нагоду, але й накладають на нас обов'язок вшанувати пам'ять духового Батька Української Нації якнайвеличавіше і якнайдостойніше.

Крайовий КОМІТЕТ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ з участю всіх наших центральних установ і організацій, проголошує рік 1961-й

ШЕВЧЕНКОВИМ РОКОМ

і закликає всіх українців, громадян і мешканців цієї країни та їхніх інституцій й організацій, докласти всіх

красила стіни портретами, краєвидами України, Тризубом, що аж мило було прийти до її кляси. У вільні хвилини вчила учнів співати наших релігійних і світських пісень, читала їм українські книжки, вчила дівчат вишивати. Ніхто їй не видавав наказу так робити, не було теж і заборони чи догани.

В Америці кожний народ може плакати свою культуру, аби лише був лояльний супроти держави.

При наших школах, а то й молодечих організаціях повинні бути українські бібліотеки. Малі діти дуже хочуть читати українські книжки, зате старші учні радо проміняють українську книжку на футбол, відбівницю, кошівку, чи кидання кулями зі снігу. При кожній нагоді уродин, іменин, св. Миколая, нагород пильності, треба купувати дітям українські книжки, навчати їх засновувати свої бібліотеки. Тоді книжки будуть розходитися, а не лежати на книгарських полицях.

По школах треба домагатися фахових, кваліфікованих сил до українознавства. Коли так будемо виховувати молоде покоління, воно не буде соромитися своїх батьків, свого роду, свого народу, землі своїх батьків. Тоді наші церкви будуть повні вірних на Богослуженнях, зросте жертвеність на церковні й національні цілі. Тоді виросте свідоме нове покоління, наша зміна, яка знатиме, „хто ми, чиїх батьків”.

С. Г.

СОВЕТСЬКИЙ ЕКОНОМІСТ ПОПРАВЛЯЄ СТАТИСТИКУ

В „Очерках Соціалістіческої Економіки СССР” академік С. Г. Струмілін, що вважається деканом сучасних советських економістів стверджує, що немає наукових підстав до таких високих висновків, як іх робить советська пропаганда відносно відсотка індустріального росту економіки ССР. Виглядає, що Струмілін не побоявся, а може мав на те дозвіл від „найвищої” ставки, виявити те, про що всі в Советах знають, але примушені мовчати, а саме, що визначна частина надмірно швидкого зросту всієї індустрії за роки від 1928 по сьогодні є результат постійно зростаючої тенденції

зусиль, щоб у цьому Шевченківському Році вшанувати пам'ять нашого національного Генія і закріпити її навіки:

— країцім і повнішим усвідомленням його великих, волелюбних ідеалів та наполегливішим здійсненням його заповітів;

— поширенням і популяризацією Шевченкової творчості, як серед нас самих, так і серед наших американських співгромадян;

— влаштовування масових культурно-мистецьких імпрез, присвячених пам'яті Шевченка;

— масовою і найбільш щедрою, моральною й матеріальною підтримкою перебраних і продовжуваних тепер Комітетом Пам'ятника Шевченкові заходів і зусиль для здівигнення достойного Шевченка пам'ятника в столиці країни, Вашингтоні.

КОМИТЕТ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ В ЗДА ЕКЗЕКУТИВА

ПРЕЗИДІЯ: д-р Роман Смаль-Стоцький, голова, д-р Юрій Шевельов і д-р Лев Добрянський, містоголови, Дмитро Галичин, екз. директор, д-р Ярослав Падох, секретар, Платон Стасюк, касир.

ЧЛЕНИ: Антін Батюк, Ігнат Вілинський, Євген Зиблікевич, Антін Драган, Володимир Душник, Святослав Гординський, Йосип Лисогір, Олена Лотоцька, д-р Зиновій Лисько, Василь Мудрий, Олекса Повстенко, д-р Матвій Стаків, д-р Василь Стецюк, д-р Роман Сухий, Василь Шабатура.

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ: Михайло Дуткевич, Теофіль Кульчицький, д-р Володимир Калина, д-р Роман Осінчук, Едвард Попель, Іван Поритко, Юліян Ревай, Роман Слободян.

до неодноразового підбивання статистики, коли йдеться про обчислення офіційного індексу (показника) індустріальної або ширше господарської продукції. І так, коли офіційна статистика подає, що в часі від 1928 по 1956 валовий видобуток зрос 22 рази, то Струмілін на підставі його обчислень твердить, що це було менше, ніж 15 разів.

Можна різницю між методою обчислювання, застосованою Струміліном а урядовою статистикою побачити в тому, що він відкидає проміжні рахунки, а бере до уваги вартість кінцевого продукту, так, як воно й повинно бути.

Приклад з автом буде доброю ілюстрацією.

Офіційний індекс (показник), крім самого авта, враховує теж його складові частини й матеріали вжиті при кожній стадії фабрикації цього авта. Це значить, туди включено буде, не тільки вартість авта, але й вартість сталі, з якої його зроблено, вартість залізної руди, з якої випродуковано цю ж сталь і так з усіма частинами та матеріялами. Академік Струмілін показує, що степенування приросту в офіційному індексі (показнику) круто піднялося саме за останні декади, коли то советська економіка стала продукувати все більше й більше скомпліковані (продукти) вироби, які саме й вимагають більше стадій фабрикації.

Так то, коли офіційна советська статистика подає вартість советської продукції в 1956 р. 492.400.000.000 рублів, то за академіком Струміліним в дійсності була тільки третина того або 147.700.000.000 рублів.

Обчислення Струміліна приводять советські методи обчислювання індексу близче до західніх методів. Чи поможе це советській науці добитися дійсної правди, а чи закінчиться „вицищенням” академіка, — це покищо не знати. Одно певне: в міжчасі ця статистика, що ніби то „науково” показує швидкий зрост советської економіки, захоплює чимало недорозвинених країн, які, як на гвалт, хотять швидко індустріалізуватися й ім виглядає, що советська економіка, дарма, що піднялася вона на безплатній примусовій праці мешканців лагерів, є краща метода господарської рости.

КОРОТКІ ВІСТИ З ЧИКАГО

Український Народний Університет, що виник з ініціативи ООЧСУ, СУМА й загалом організацій Більшовицького Фронту продовжує з успіхом свою працю. На лекції приходить багато зацікавлених. І лекції ці дуже цікаві; кожен може багато дечого повчитися. Політичну економію викладає д-р М. Біда, історію України — ред. Л. Рихтицький, історію розвитку української політичної думки — д-р Д. Штогрин, українську літературу — проф. Б. Рубчак, політичні устрої держав світу — мгр. А. Стеценок, державний устрій США — д-р І. Муха, фізичне й духове здоров'я людини — д-р Р. Фільварків, географію України — Л. Рихтицький, критику марксизму — д-р К. Кохно, розвиток міжнародних організацій — п. У. Целевич й інші.

ПРИЗНАЧЕННЯ НОВОГО ПАРОХА

Новим парохом української католицької парохії у Відні (св. Варвари) став о. д-р Орест Купранець, ЧСВВ. Родом з Дрогобича, був висвячений на священника в 1949 р. і в 1951 р. вступив до Чину св. Василія Великого. Був промований на доктора Богословія на основі дисертації про Православну Церкву в Польщі. Після студій в Папському Орієнタルному Інституті викладав славістику в університеті в Монреалі і був організатором українського католицького музею в Канаді. В 1958-60 рр. працював як член Комісії для перекладу св. Письма в Римі і викладав історію української Церкви у Василіянській Колегії в Римі.

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА“ 1960 Р.

НІОАРК. Н. ДЖ.

По \$5.00: Крамниця Лазірко-Бундзяк, Н. Мизь, М. Іванчук.

По \$3.00: Л. Мигаль, П. Семенюк.

По \$2.00: О. Ганяк, П. Гудзовський, В. Боярський, А. Андріюк, М. Заверуха, С. Макар, В. Закамарок, М. Миськів, Р. Яворський, Ф. Шкурат, В. Терещук.

По \$1.00: Б. Процюк, І. Галій, Д. Кульчицька, І. Дубас, А. Бориченко, В. Пащак, Н. Семанишин, Р. Псюк, М. Попович, О. Кравець, Б. Турчак, П. Кігічак, В. Цюрпіта, І. Назар, П. Батьків, М. Загородний, І. Тимчин, В. Пришляк, П. Козира, А. Напора, В. Х., М. Сольчаник, М. Орест, В. Лемега, Ю. Кононів, А. Гординський, Р. Розмус, Ф. Гозанець, О. Сорока, І. Кріса, В. Федів, М. Василенко, М. Фез, Р. Іванило.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Збірщик Юрій Лазовський — листа ч. 51.

\$5.00 — В. Кушнір.

\$3.00 — д-р Я. Бернадин.

По \$2.00: Ю. Лазовський, підпис нечиткий, Я. Росола, В. Коруд, А. Солонинка, М. Кузевич.

По \$1.00: І. Палько, І. Фурчак, І. Команицький, А. Марусяк, О. Петрович, М. Ромарчук, В. Євтушенко, П.

Яцишин, С. Лупатій, Ю. Синьович, Беднарський, В. Кушнір, Т. Федів, підпис нечиткий.

Листа ч. 58: Укр. Гор. Клуб Франкфорд — \$5.00.

Збірщик Микола Бесага — листа ч. 59

\$5.00 — Католицька Молодь, Френкфорд.

По \$3.00: Дженнерал Парсел Ко., І. Хоптіль.

По \$1.00: М. Бесага, І. Майчук, М. Пилипюк, О. Кусень, М. Майчук, О. Барилка, Луговий, Л. Заставний, В. Тилах, Ю. Нагірняк, Д. Зазуляк, Т. Дубчак, П. Пекар.

Збірщик В. Казанівський — листа ч. 64.

По \$2.00: Б. Казанівський, Ю. Гончаренко, Кравців, В. Послушний, М. Козак, д-р І. Скальчук.

По \$1.00: Б. Кульчицький, Е. Басюк.

ПОЖЕРТВИ НА ПІСАНКУ ООЧСУ 1960 Р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

По \$5.00: П. Кот, І. Романюк, Марків і Пенкальський, проф. П. Дубан.

По \$2.00: Ю. Лазовський, О. Петрович, М. Мартинів, А. Солонинка, Савка, Федорків, Козевич, А. Міджак, В. Риндик, Беднарський, Рутілович Н., В. Лесів, М. Савка, В. Сосків, М. Робуцький, М. Чайковський, В. Кушнір, Д. Мельник, М. Полохайлло, В. Столляр, Світенко, С. Гвіздь, Ватаманюк, Ст. Гавриш, М. Бесага, І. Майчук, М. Пилиплюк, М. Луговий, В. Бурбан, О. Бурштинський, М. Дяків, О. Білик.

По \$1.00: Я. Росола, В. Камінски, Стебельський, І. Форостяк, Ярема І., І. Пелько, Філяк, Марусяк, Байсерович, Форчак, Цюпак, Холус Т., Зубик, Лозинський, Тимків, Гоцинський Т., Сенів В., Осідач В., Рад Ст., С. Косопуд, М. Онишків, С. Кузів, І. Сівак, П. Гадач, Гр. Мегзір, В. Дзядровський, А. Фрагніто, М. Подоляк, В. Романів, Я. Левицький, Круциляк, І. Гриців, В. Рибчук, Міколаєвський, підпис нечиткий, М. Солтис, М. Івасів, М. Бочара, М. Пришляк, Я. Козел, С. Щіцінський, Е. Жуківська, М. Колос, В. Стасюк, підпис нечиткий, А. Дорош, І. Харта, І. Ларон, М. Меджинський, І. Хась, П. Кашуба, Д. Федорійчук, М. Воновський, В. Бідула, А. Дорогий, В. Войцех, П. Вітенко, О. Черепаха, А. Кушнір, В. Кривий, С. Бабій, І. Яциник, О. Дмитришин, М. Джичко, Р. Фльот, О. Іціало, В. Кравчук, П. Дідик, Мачоган, Ст. Акасевич, А. М. Куц, І. Гайдучок, О. Смачило, Д. Зазуляк, О. Баривка, М. Майчук, Т. Дубчак, Л. Заставний, В. Дворський, О. Кусен, Я. Куртави, Сідней Абрила, Д. Кіт, С. Мікітюк, Ст. Сівецькі, В. Тисак, М. Леськів, П. Леськів, Славка, Б. Богдан, Ганас І., Кривий, Віктор, Л. Грамяк, М. Ласота, П. Кобрин, О. Сенік, С. Стакманчук, М. Грет, О. Погорілій, Толорів, Ст. Вишлинський, Д. Ващук, М. Уtrysко, підпис нечиткий. По 50 центів: Борецький.

8-Й ВІДДІЛ ООЧСУ, ЧИКАГО, ІЛЛ.

\$10.00 — Троян Нестор.

По \$5.00: Кобиляцький Роман, Яворський Володимир, Павликович Мирон, Марчук Михайло, Михальцевич Іван, Матвіїв Ярослав, М. Зенко, П. З., Р. С., Павлик

Іван, Лучків Григорій, Коцелко Степан, Левицький Володимир, Семків Петро, Рудий О., С. В. С. М., Горайський, підпис нечиткий.

По \$3.00: Кашуба Богдан, Воробець М., Протиняк Микола, Кулик Василь, Сливка М., Гальчишак М., підпис нечиткий.

По \$2.00: Дерень Я., Дрогомирецький, Охочецький, Пенгрин Теодор, Тельвак І., Рудак Г., Зенко М., Мудрий Ярослав, Максимів Василь, Коцко Іван, Куликовський Григорій, Юнайтед Говм Форнічер, Андрушків М., Лучків Юрко, Баран Петро, Тягнибок, Карасейчук, Кок Алекс, Гриневич, Хомяк Григорій, Федак Василь, Мартин Іван, Панчишин Осип, Панчишин Евстахій, Франків Михайло, Мартинюк С., Сивульський П., Бойко Іван, Гринішак С. 9 нечитких підписів.

По \$1.00: Крушельницький В., Футрак Петро, Коцура Іван, Марчук Марко, Білоус Д., Дзвінік П., Дрогомирецький Іван, Цвік Степан, Лемішка І., Овчарчин П., Попович Д., Божик Л., Дохторук М., Лесішин А., Бережан Володимир, Оленець, Канюк Михайло, Оленець Михайло, Михайлишин Василь, Січкович Василь, Мельник Василь, Береза Петро, Грабас Андрій, Грабас Лідія, Цебрій І., Опалюх Михайло, Заячун В., Тельвак П., Сарахман Осип, Пик Юрко, Берко Василь, Бурда М. — Мілвокі, Віскансен, У. Т., Петраш Микола, Коваль Юрко, Запухляк Осип, Хавула Василь, Запаранюк Петро, Хота Лев, Козак Ілько, Запухляк Павло, Боднарук Ростислав, Хорковий Петро, Стеців Ілько, Запухляк Осип, Маргін Б., Юліян, Орлич Михайло, Крушельницький Вол., Михайлів Емануйл, Голод Василь, Костеліна Лука, Калинович Василь, Салк Ко., Ігол Джувелерс Стор, Олійник Т., Голяш С., Плішка Б., Куліш, Гольовський Т., Ривак Іван, Вихрій Петро, Гончар Осип, Верещак Юрій, Конон Ярослав, Мандзій Ярослав, Гнатів Петро, Грицик Петро, Возний В., Гарышків Іван, Калинович В., Фішер Т., Керелинський Василь, Кулик Дмитро, Туман Михайло, Улицький, Гасюк Петро, Добровольський Р. 10 нечитких підписів.

По 50 центів: М. Д., нечиткий підпис.

ЗІБРАНО НА ФОНД АБН:

В. Матіїв, Сомервил, Н. Дж., листа ч. 392 —	\$ 19.00
П. Міляновський, Вест Істон, Па., л. ч. 349 —	16.00
12 Відділ ООЧСУ, Джерзи Сіті, Н. Дж., листи числа 123—125, 346—347 —	105.00
Е. Ляхович, Міямі, Флорида, л. ч. 316 —	10.00
І. Василишин, Ню Йорк, Н. І., л. ч. 377 —	11.00
П. Батків, Юніон, Н. Дж., л. ч. 394 —	32.00
Т. Яблінський, Вілімантік, Конн., л. ч. 409 —	12.00
І. Яким'як, Ст. Джозеф, Мо., л. ч. 312 —	21.00
15 В. ОOЧСУ Амстердам, л. ч. 141, 142 і 145 —	33.00
Л. Кокодинський, Ютика, Н. І., л. ч. 289, 290 —	39.00
Е. Ільницький, С. Гемстед, л. ч. 348 —	30.00
В. Боярський, Юніон, Н. Дж., л. ч. 393 —	12.00
О. Петеш, Елізабет, Н. Дж., л. ч. 406 —	13.00
С. Заваляк, Покіпси, Н. І., л. ч. 378 —	33.00
Д. Кордуба, Кренфорд, Н. Дж., л. ч. 396 —	3.00
І. Тимчишак, Мілвокі, Віск., л. ч. 318 —	88.50
М. Головчак, Брістоль, л. ч. 360 —	11.50

Г. Мельник, Голстед, Па., л. ч. 364 —	8.00
М. Чепак, Воррен, Огайо, л. ч. 454 —	6.00
Т. Цішкевич, Клівленд, Огайо, л. ч. 337—340 —	83.00
Д. Проць, Янгставн, Огайо, л. ч. 450 —	46.00
Д. Макух, Воррен, Огайо, л. ч. 455 —	5.00
23 В. ОOЧСУ Перт Амбой, л. ч. 176—177 —	41.00
М. Магера, Елмайра, Н. І., л. ч. 371 —	16.00
29 В. ОOЧСУ Лорейн, Огайо, л. ч. 208—212 —	77.75
А. Демусь, Стокейн, Ваш., л. ч. 225 —	11.00
М. Воробець, Омага, Небр., л. ч. 307 —	52.00
Е. Гнатів, Янгставн, Огайо, л. ч. 449 —	5.00
М. Ярема, Лейквуд, Огайо, л. ч. 456 —	6.00
М. Жмуркевич, Воррен, Огайо, л. ч. 453 —	2.00
16 В. ОOЧСУ Байон, Н. Дж., л. ч. 146—147 —	24.00
М. Леник, Янгставн, Огайо, л. ч. 448 —	10.50
М. Зацухний, Бруклин, Н. І. —	25.00
2 Відділ ОOЧСУ Ню Йорк, Н. І., листи числа 11—12, 17, 18, 20 —	344.00
Г. Годів, Дітройт, Міч., л. ч. 485 —	4.00
М. Клімишин, Дітройт, Міч., л. ч. 484 —	11.50
І. Ровенчук, Дітройт, Міч., л. ч. 436 —	17.00
І. Ванджура, Вінетка, Ілл., л. ч. 426 —	5.00
В. Бундзяк, Лонг Айленд, Н. І., л. ч. 370 —	3.00
М. Плещ, Вілімантік, Конн., л. ч. 408 —	12.00
М. Січ, Ст. Павль, Мінн., л. ч. 420 —	5.00
І. Фалендіш, Грэнд Репідс, Міч., л. ч. 435 —	6.00
2 В. ОOЧСУ Ню Йорк, Н. І., л. ч. 19 —	50.25
О. Савчук, Бронкс, Н. І., л. ч. 294 —	27.00
Українська Репрезентація ПАВНА Філадельфія, Па., листи числа 48—63, 65 —	531.50
М. Грицковян, Лонг Айленд, Н. І., л. ч. 388 —	5.00
21 В. ОOЧСУ Піттсбург, Па., —	40.00

ФОНД ДОПОМОГИ РОДИНІ СЛ. П. С. БАНДЕРИ КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Андрій Молінь, л. ч. 616 —	296.00
Андрій Молінь, л. ч. 617 —	180.00
Андрій Молінь, л. ч. 649 —	60.60
Андрій Молінь, л. ч. 654 —	43.00
Андрій Молінь, л. ч. 611 —	95.00
Василь Ільчишин, Т. Василик, л. ч. 640 —	925.00
Василь Ільчишин, Т. Василик, л. л. 641 —	408.50
Василь Ільчишин, Т. Василик, л. ч. 642 —	197.00
Василь Ільчишин, Т. Василик, л. ч. 656 —	120.00
Теофіль Цішкевич, л. ч. 608 —	220.00
Теофіль Цішкевич, л. ч. 609 —	56.00
Теофіль Цішкевич, л. ч. 610 —	405.00
В. Мацюрак, Форйон, Дейчаківська, л. ч. 612 —	530.00
В. Мацюрак, Форйон, Дейчаківська, л. ч. 613 —	20.00
Богдан Демянчук, л. ч. 615 —	27.00
Іван Магоцкий, л. ч. 618 —	77.00
Іван Магоцкий, л. ч. 619 —	104.00
Іван Магоцкий, л. ч. 620 —	76.00
Володимир Хома, л. ч. 631 —	192.00
Володимир Хома, л. ч. 632 —	170.00
Володимир Хома, л. ч. 633 —	123.00
Володимир Хома, л. ч. 650 —	138.00
Осип Хімяк, Мих. Сліпець, л. ч. 634 —	12.00

Осип Хімак, Мих. Сліпець, л. ч. 635 —	96.00
Осип Хімак, Мих. Сліпець, л. ч. 636 —	74.86
Григорій Карась, л. ч. 637 —	85.00
Мирослав Гейніш, Ю. Коцюмбас, л. ч. 643 —	81.00
Мирослав Гейніш, Ю. Коцюмбас, л. ч. 644 —	78.00
Мирослав Гейніш, Ю. Коцюмбас, л. ч. 645 —	36.00
Іван Грушевський, л. ч. 646 —	140.00
Іван Грушевський, л. ч. 647 —	12.00
Іван Грушевський, л. ч. 648 —	57.00
Тарас Бурий, л. ч. 621 —	345.00
Тарас Бурий, л. ч. 622 —	206.00
Тарас Бурий, л. ч. 623 —	43.00
Михайло Гевко, л. ч. 627 —	130.00
Михайло Гевко, л. ч. 628 —	31.00
Михайло Гевко, л. ч. 629 —	537.00
Михайло Гевко, л. ч. 658 —	65.00
Петро Якимів, л. ч. 630 —	70.00
Михайло Свистун, л. ч. 655 —	36.50
Володимир Головатий, Синечко, л. ч. 659 —	25.00
Володимир Головатий, В. Шудан, л. ч. 601 —	86.00
Володимир Головатий, Ягольницький, л. ч. 606 —	129.50
Омелян Чубатій, л. ч. 602 —	124.00
П. Опадцький, В. Мацік, л. ч. 605 —	155.00
П. Гопаловський, С. Кавка, л. ч. 607 —	65.00
П. Гопаловський, С. Кавка, л. ч. 604 —	345.00
П. Гопаловський, С. Кавка, л. ч. 603 —	50.00
П. Гопаловський, С. Кавка, л. ч. 657 —	96.00
П. Гопаловський, С. Кавка, л. ч. 686 —	73.00
Ярослав Бурдяк, л. ч. 624 —	132.00
Ярослав Бурдяк, л. ч. 625 —	30.00
Григорій Карась, л. ч. 639 —	100.50
Григорій Карась, л. ч. 638 —	144.00
Т. Цішкевич, л. ч. 661 —	53.00
Д. Струс, Іван Савицький, л. ч. 651 —	57.00
Д. Струс, Іван Савицький, л. ч. 653 —	32.00
Посвідка загубленої листи п. Чужаком на суму	50.00

Разом: \$8,345.46

О. ОГЛОБЛІН ГЕТЬМАН ІВАН МАЗЕПА ТА ЙОГО ДОБА

Монографія на 410 сторінок з 10 розділів — це синтез наукової праці автора протягом кількох десятиліть над „добою мазепинського ренесансу”.

Книга в твердій оправі (емітація шкіри)
з золотим відбитком на обкладинці.

Ціна книги — з пересилкою — \$ 6.00

Замовлення приймає:

V I S N Y K

P. O. Box 304, Cooper Station,
New York 3, N. Y.

НЕМАС УКРАЇНСЬКОЮ РОДИНИ БЕЗ УКРАЇНСЬКОЮ КНИГОЗВІРНІ! НЕМА УКРАЇНСЬКОЮ КНИГОЗВІРНІ БЕЗ ВИДАНЬ ООСЧУ:

Ціна в дол.

Е. Маланюк: <i>Illustrissimus Dominus Mazepa</i> — тло і постат, 32 стор.	0.50
Е. Маланюк: <i>Малоросійство</i> , 36 стор.	0.50
Е. Маланюк: До проблеми большевизму, 82 стор.	1.00
Е. Маланюк: <i>Нариси з історії нашої культури, 80 стор.</i>	0.50
Е. Маланюк: <i>Остання весна — поезії</i> , 104 стор.	1.50
Ч. Історія Русів, 346 стор., тв. оправа	3.00
Д. Донцов: <i>Підстави нашої політики, 210 стор., тверда оправа</i>	2.75
Д. Донцов: <i>Правда прадідів великих, 95 стор.</i>	0.50
Д. Донцов: <i>Поетка вогнищ меж — Олена Таліга, 93 стор.</i>	0.50
О. Оглоблин: <i>Гетьман Іван Мазепа та його доба 410 сторінок</i>	6.00
О. Оглоблин: <i>Думки про Хмельниччину</i>	1.00
О. Оглоблин: <i>Українсько-московська угода 1654 р., 100 стор.</i>	0.50
О. Оглоблин: <i>Хмельниччина і Українська державність, 24 стор.</i>	0.25
Правда про Росію — за Астольфом де Кюстіном опрацював О. Мирчанський	2.00
А. Княжинський: <i>На дні СССР, 232 стор.</i>	2.75
У. Самчук: <i>Чого не гоїть огонь. Роман</i> . — 288 стор.	3.75
Ф. Одрач: <i>Щебетун — повість, 294 стор.</i>	2.50
Т. Ерем: <i>Советський акваріум, 142 стор.</i>	0.50
Л. Старницька-Черняхівська: <i>Іван Мазепа, стор. 154.</i>	1.25
Л. Старницька-Черняхівська: <i>Останній сніп, 44 сторінки</i>	0.50
М. Щербак: <i>Багаття — лірика, 64 стор.</i>	0.75
М. Щербак: <i>Шлях у вічність, поема, 29 стор.</i>	0.25
В. Гришин: <i>Пансловізм в советській історіографії і політиці, 37 стор.</i>	0.25
Б. Кравців: <i>Людина і вояк (сл. п. Р. Шухевича-Чупринки), 31 стор.</i>	0.25
РГЧНИКИ „ВІСНИКА“ за 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958 і 1959 роки в гарній полотняній оправі з золотими витисками	5.00
Е. Лихомич: <i>Перевірка наших позицій, 15 стор.</i>	0.15
В. Січинський: <i>Крим — істор. нарис, 81 стор.</i>	0.25
П. Мірчук: <i>З моого духа печатлю (у 25-ліття ОУН, 80 стор.</i>	0.25

АНГЛОМОВНІ ВИДАННЯ:

Le Vasseur De Beauplan: <i>A Description of Ukraine</i> в книзі 3 мали України з XVII стол.	3.00
М. Чирковський: <i>The Economic Factors in the Growth of Russia</i> , тв. оправа, 178 стор.	3.75
О. Оглоблин: <i>Treaty of Pereyaslau</i> , 100 стор.	1.00

Замовлення просимо присилати на адресу:

V I S N Y K

P. O. Box 304, Cooper Station,
New York 3, N. Y.